

DE STER

Nr. 6 · Juni 1969 · 69e Jaargang

Een inspirerende boodschap

VAN STERLING W. SILL
assistent van de Raad der Twaalven

Water is een universeel element en een levenssymbool. Jezus gebruikte het in Zijn persoonlijk getuigenis van Zijn goddelijkheid. Zuiver water zal ook een van de geheimen zijn ter voorbereiding op het duizendjarig rijk wanneer de aarde zal worden vernieuwd. De Heer heeft gezegd: „En in de droge woestijnen zullen plassen levend water ontstaan en de dorre grond zal niet langer een dorstig land zijn.“ (L. & V. 133:29.) Water is ook een symbool van zindelijkheid en Jezus wees er op dat wanneer wij ons door het water der bekering hebben gereinigd, wij ge-doopt moeten worden en onze zonden laten afwassen door Zijn zoenoffer.

God heeft onze aarde van grote ondergrondse reservoirs en rivieren voorzien die misschien naar de oppervlakte worden gebracht om onze aarde productief en fraai te houden. Zo zijn er eveneens sterke, ongeziene krachten die aangewend kunnen worden om onze geest te sterken en ons leven mooi en blij te maken.

En in de stille gehoorzaamheid door ons geloof en onze liefde voor gerechtigheid zal God misschien deze verborgen vermogens opwekken die in onze ziel diep zijn ingeplant en grote geestelijke krachten vrijmaken om ons leven te reinigen en in Zijn tegenwoordigheid onze eeuwige verhoging tot stand te brengen. ○

DE STER

VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan
van de Nederlandse Zending
en de Hollandse Ring

Nr. 6 · Juni 1969
69e Jaargang

Redacteur:

Peter Dalebout, president der
Nederlandse Zending,
Amersfoortsestraatweg 214,
Huizen (N. H.).

Coördinator:

Poul Stolp, Translation Services
Department, Oude Gracht 113,
Utrecht.

Correspondent voor de Hollandse
Ring: H. Gaster, Hanenburglaan 18,
Den Haag.

„De Ster“ van de Kerk van Jezus
Christus van de Heiligen der
Laatste Dagen verschijnt eenmaal
per maand.

Abonnementsprijs: f 6,— per half
jaar, f 12,— per jaar. Gironummer
240615 — t. n. v. Nederlandse
Zending.

Amersfoortsestraatweg 214 —
Huizen N. H. Nadruk van de in dit
nummer voorkomende clichés is
verboden.

Drukker:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland.

Opmaak, illustraties:

PBO-Layout-Center,
Frankfort a. d. M.

INHOUD

	Zusters Hulpvereniging	
	Zo niet voor de tijd, dan toch voor alle eeuwigheid.	
	Door Harold B. Lee	193
	De presiderende bisschop spreekt tot de jeugd over een getuigenis	196
	Voor de jeugd van de kerk	
	Zonder zorgen in de wereld.	
	Door Willard Mitt Romney	198
	Ambten in het priesterschap.	
	Door Richard O. Cowan	200
	De kleine Ster	
	De nieuwe kleren van de keizer.	
	Door Hans Christian Andersen	41
	Het stekelvarken met de gekrulde stekels. Door Marjorie Hammit Gardner	47
	Zondagsschool	
	Hand in hand.	
	Door Max B. Elliot	188
	Het nieuwe GIANT-systeem in de genealogie	192
	Naar die ideale volmaaktheid.	
	Door president David O. McKay	179
	De Kerk in Alaska.	
	Door Eleanor Knowles	181
	Zijn liefde is een bron van inspiratie.	
	Door Reed H. Bradford	185

Op de omslag: het natuurschoon van Alaska, de negenenveertigste staat van de Verenigde Staten. Zie artikel op blz. 181.

DOOR PRESIDENT DAVID O. McKAY

Naar die ideale volmaaktheid

Vrijheid — persoonlijke vrijheid — is het resultaat van gehoorzaamheid aan de waarheid. Bijna twee duizend jaar geleden vroeg Pilatus: „Wat is waarheid?“ (Joh. 18:38.) De vraag is nog steeds niet beantwoord, maar wij hebben toch wel een idee van wat waarheid is.

Zij die haar bestuderen zeggen: „Waarheid is overeenstemming met de feiten. Zij betekent getrouwheid, bestendigheid, betrouwbaarheid. Abstract gezien is zij het *werkelijk zijn*.“ Wij zingen het lied „O zeg, wat is waarheid?“ en antwoorden: „De grootste schat, aardse weelde is haar niet gelijk.“ (Lied no. 179.)

Waarheid is het wezen van alle dingen. In Leer en Verbonden staat: „En waarheid is kennis der

dingen zoals zij zijn en zoals ze waren en zoals zij zullen worden." (L. & V. 93:24.) Het is van grote betekenis dat Jezus tot degenen die in Hem geloofden zeide: „Indien gijlieden in Mijn woord blijft, zo zijt gij waarlijk Mijn discipelen. En zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken." (Joh. 8:31-32.)

Dat is vrijheid — persoonlijke vrijheid.

Het geweten is niet altijd een veilige geleide naar de waarheid. Zij die Christus echter blijven volgen, die Hem hebben aanvaard en Zijn naam op zich hebben genomen, gedoopt zijn en tot een nieuw leven zijn gekomen, zullen niet alleen door de Geest van Christus worden geleid maar zullen ook, na hun bevestiging, de leiding en inspiratie van een ander lid van de Godheid, van de Heilige Geest, ontvangen.

Geestelijk ingesteld zijn is het besef van de mogelijkheid van zelfoverwinning en van de gemeenschap met de Oneindige. Onze geestelijke geaardheid dwingt ons moeilijkheden te overwinnen en steeds meer kracht te verkrijgen. Een van de verhevenste levenservaringen is het ontdekken dat onze bekwaamheden toenemen en de waarheid onze ziel verruimt.

Eerlijk zijn, „oprecht, kuis, welwillend, deugdzzaam" en geloven „goed te moeten doen aan alle mensen," zijn eigenschappen die onze geestelijke geaardheid, het hoogst bereikbare van de ziel, versterken. Het is het goddelijke in de mens, de verheven gift die hem heerser over al het geschapene maakt.

Goddelijk zijn ook deze vermaning en belofte, die door de profeet Joseph Smith werden gegeven:

„... laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren; dan zal uw vertrouwen in het nabij-zijn van God sterk worden, en de leer van het priesterschap zal als de dauw des hemels in uw ziel nederdalen.

„De Heilige Geest zal voortdurend uw metgezel zijn, en uw scepter een onveranderlijke scepter van gerechtigheid en waarheid; en uw heerschappij zal een eeuwige heerschappij zijn, en zonder dwangmiddelen zal deze u voor eeuwig toevloeien." (L. & V. 121:45-46.)

Dat is een vaste belofte voor hen die gedoopt en bevestigd zijn door degenen die met gezag van omhoog zijn bekleed en die dan zo leven dat de Heilige Geest hun voortdurende metgezel kan zijn en is.

Zij die voortdurend dat geleide volgen zullen de waarheid kennen en de waarheid zal hen vrijmaken — niet door voor te geven haar te volgen, maar door oprechtheid.

Het is een eeuwige waarheid dat als wij studeren, of ons onderwerp nu van geestelijke of meer van wereldse aard is, de kennis die wij vergaren ons alleen maar in staat stelt op het gekozen terrein nog meer te ontvangen. Gerekend naar aardse normen is de bron van kennis nooit opgedroogd.

O mijn geliefde broeders, zusters en vrienden: Er is een goede levensfilosofie; het is de filosofie die de geest ontwikkelt en voor ons de mogelijkheid opent tot hetgeen door stervelingen kan worden bereikt — die ideale volmaaktheid van onze geliefde Heiland. Ik weet dat.

Jongens en meisjes die een kortere weg naar geluk en vermaak in dit leven zoeken, wordt eens de rekening gepresenteerd; zij zullen worden gebonden, slaven van de zonde worden, en het geluk dat zij zochten is droesem voor hun ziel.

Wat een prachtige les heeft de Zaligmaker ons gegeven in de gelijknissen van de verloren zoon. Hij had een goede naam, een goed tehuis, gelegenheden genoeg om zich te vermaken en het ontbrak hem aan niets. Maar hij was er zich van bewust dat hij en zijn broer eens de rijkdommen van hun vader moesten delen en hij besloot zijn eigen opvatting van geluk te volgen. Hij moest vrij zijn. Hij wilde zich niet langer door zijn vader gebonden weten.

Ik herinner mij ook een jongedame die mij schreef: „Ik ben 16. Mijn vader begrijpt mij niet; mijn stiefmoeder wil niet dat ik uitga en dat wil ik juist." Die huiselijke dwang irriteerde haar. Voor haar vader was zij nog maar een kind en hij begreep niet dat zij de volwassenheid naderde en haar vleugels wilde uitslaan.

Ik geloof dat de verloren zoon ongeveer hetzelfde dacht, want wij weten dat hij tot zijn vader zeide: „Vader, geef mij het deel des goeds, dat mij toekomt." (Lukas 15:12.) Hij kreeg zijn aandeel en hij gebruikte het zoals miljoenen het vandaag ook doen: om plezier te zoeken in plaats van de waarheid. Zo lang hij nog geld had was hij nooit zonder zogenaamde vrienden. Hij dacht dat drinken hem wel genot zou verschaffen. Daarna zocht hij het in een losbandige levenswijze. Hij meende vrij te zijn, maar werd een slaaf. Hij werd door slavernij gebonden en kwam tot de ontdekking dat hij in 't geheel geen geluk had gevonden.

Wie vrij wil zijn moet de wegen der waarheid volgen, wegen die naar eeuwige vreugde leiden.

Er is moed voor nodig de waarheid te volgen in de zin waarin ik haar hier heb gebruikt. Wees trouw aan jezelf, trouw aan wat je denkt dat recht is, trouw aan wat je weet dat recht is.

Ik bid dat wij allen ten aanzien van onze levensstaken dat soort moed bezitten. ○

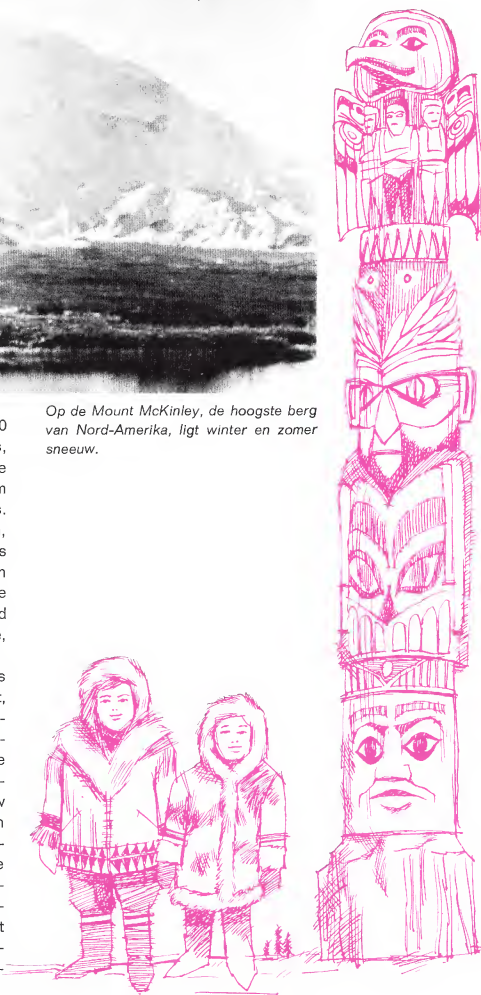
De Kerk in Alaska

De noordenwind was die septembermiddag in 1910 bitter koud, toen een groep nieuwsgierige mijnwerkers, pelsjagers, vissers en andere toeschouwers zich aan de kust van de Bering Zee verzamelden. Zij waren daar om getuige te zijn van een zeer ongewone gebeurtenis. Prompt om 2 uur in de namiddag stapte Dr. E. G. Cannon, een 90-jarige hogepriester in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, op een platform en vertelde de toeschouwers over de Kerk. Daarna leidde hij mevrouw A. W. Anthony, die geheel in 't wit gekleed was, in het water waar hij haar tot lid van de Kerk doopte, terwijl kokende golven tegen de kust sloegen.

In december 1967 vond een gelijksoortige gebeurtenis bij Hyder in Alaska plaats. Nora McCrae van Stewart, Brits-Columbia, had belangstelling gekregen in het Evangelie en had naar het hoofdkantoor van de Alaskaan-Canadese Zending in Vancouver geschreven om verdere inlichtingen. Na verscheidene maanden te hebben gecorrespondeerd met zuster Erma T. Hinckley, de vrouw van president Arza A. Hinckley, verzocht zij te worden gedoopt. Vele weken gingen voorbij voor twee zendelingen in staat waren naar Stewart te reizen. Binnen drie dagen waren haar de lessen gebracht en werd zij waardig bevonden om gedoopt te worden. Maar zij kon nergens worden gedoopt; het meer bij de stad was bedekt met een 45 cm dikke ijslaag. Iedereen wist dat zij gedoopt wilde worden en op een zondagmorgen telefoondeerde iemand uit Hyder, 56 km verder de baai langs:

Op de Mount McKinley, de hoogste berg van Nord-Amerika, ligt winter en zomer sneeuw.

„Als u onmiddellijk hier kunt komen kunt u in de oceaan worden gedoopt; het is nu stil tij,” werd haar gezegd.

Zuster McCrae, de twee zendelingen en vele inwoners van Stewart sprongen in auto's en vertrokken in een verblindende sneeuwstorm naar Hyder. Toen zij de oceaan naderden, nam de sneeuwstorm af en in het donkere wolkendek kwam een opening. Toen zuster McCrae werd gedoopt, scheen de zon. Toen het gezelschap was vertrokken stak de storm weer op.

Dit zijn er nog maar twee van de vele mensen die de Kerk hebben leren kennen, bekeerd zijn en in de ijskoude wateren van de 49ste staat van de Verenigde Staten werden gedoopt.

Alaska, de grootste en dunst bevolkte staat van de Unie ondergaat een geweldige groei en de Kerk groeit mee. Nu wonen daar ongeveer 5000 heiligen ter laatste dagen, in 1950 waren het er 450 en in 1935 11. De Ring Alaska die zich uitstrekt van Anchorage 480 km naar het noorden (12 uur met de trein!) tot Fairbanks, telt 3300 leden. Dan zijn er nog 1800 leden in de zending. De Alaskaan-Canadese Zending is wat de uitgestrektheid van gebied betreft, de grootste. Behalve Alaska omvat zij Brits Columbia en Yukon Territory in Canada, een gebied van 1.100.000 vierkante mijl.

Wie zijn in Alaska leden van de Kerk? Mijnwerkers, vaklieden, onderwijzers, studenten, vliegtuigpiloten, buschauffeurs, personeel in militaire dienst, vissers en jagers, landbouwers en kolonisten, regeringsambtenaren, bouwvakkers, zakenmensen, huisvrouwen, kinderen — kortom een kaleidoscoop van belangen en bezigheden die men vrijwel overal aantreft. Maar toch is er verschil. Deze mensen hebben een belangrijk kenmerk gemeen: een pioniersgeest. In Alaska krijgt men overal de indruk in deze moderne tijd aan de grens van de beschaving te zijn; er heerst besef van dringende noodzakelijkheid, van doel, van het nemen van risico's ten aanzien van Alaska en de Alaskanen.

Het ontwaken van dit grensgebied ging maar langzaam, een korte periode aan het einde van de 19de eeuw toen de goudkoorts vele duizenden fortuinzoekers hieerheen dreef, niet meegerekend. Meer dan 200 jaar geleden was het enige bewoonde deel van de aarde dat niet in kaart was gebracht de noordwestkust van Noord-Amerika. De kaarten uit die tijd gingen niet verder dan de noordkust van Californië en men wist zelfs niet of Azië en Amerika aaneengesloten waren.

In 1731 zeilde Vitus Bering in opdracht van Peter de Grote van Rusland door de straat die nu zijn naam draagt en bewees daarmee dat de twee continenten niet waren samengevoegd. Hij ondernam in 1741 een tweede reis en landde bij Mount St. Elias, minder dan tien mijl van wat nu de Alaskaan-Canadese grens is. Bering, die tot de ontdekking was gekomen dat het nieuwe land inderdaad Amerika was en geen ander eiland of subcontinent, werd dus de eerste die Amerika ontdekte en identificeerde door een expeditie vanuit het westen.

Het was eerst vijftig jaar later dat de eerste Russische nederzetting in Noord-Amerika werd gevestigd toen een

expeditie in de Drieheiligenbaai van het eiland Kodiak het anker liet vallen. De Russen richtten langs de voornaamste rivieren handelsposten (factorijen) op en jaagden uitsluitend op pelsdieren voor de keizerlijke regering. Intussen verkenden Britse, Franse, Spaanse en Amerikaanse schepen het noorden tot ver in het binnenland op zoek naar de rijke pelshandel. Omstreeks 1867 was het land van zijn otterbont en zeehondenvellen beroofd en wegens de uitputting van deze waardevolle bronnen van bestaan besloot de tsaar het land te verkopen.

De 30ste maart 1867 werd tussen Rusland en de Verenigde Staten een verdrag getekend. Een jaar later, toen het Congres de rekening van \$ 7.200.000 werd aangeboden, noemden vele skeptische congresleden het gebied

Alaska werd op 6 juni 1928 nabij Juneau toegewijd voor de prediking van het Evangelie. Ouderling Heber Meeeks, tweede van rechts, sprak het gebed uit; de anderen zijn ouderlingen Alvin Englestead, James Judd en Lowell Plowman.

„Ijsbergië”. In de volgende dertig jaren overheerste de mening dat Alaska een „waardelose uitgestrektheid van ijs en sneeuw was en alleen maar geschikt voor walrusen en ijsberen”.

In 1897 verschenen de nieuwsbladen van Seattle met dikke koppen: „En ton goud!” Het s. s. *Portland* was het dok ingegaan door de eerste dividenden van de goudvondst in Klondike in Yukon Territory in Canada. Onmiddellijk trokken de avonturiers uit geheel Amerika naar de goudvelden van Alaska en Canada. Sommigen werden fabelachtig rijk, maar de meesten slaagden er niet in veel van de waardevolle delfstof te vinden. Binnen een twintigtal jaren waren de rijkste aders uitgeput en raakte Alaska opnieuw bijna in vergetelheid. De werkelijke rijkdom van het land moest nog worden ontdekt; in de twintigste eeuw ontgonnen ondernemende mensen en groepen tenslotte Alaska's belangrijkste natuurlijke bronnen: olie, mineralen, waterkracht voor elektrische centrales, aardgas en bossen.

Door de tweede wereldoorlog herleefde de belangstelling voor Alaska, want de verre uiteinden van deze staat liggen strategisch dichtbij Japan en Sovjet-Rusland. Toen Japanse troepen op Attu en Kiska in de Aleoeten landden, haastten de Verenigde Staten zich militaire bases en waarschuwingssystemen in het gehele land aan te leggen. Nu zijn daar verscheidene grote militaire sleutelinstallaties stevig gevestigd en de federale regering is de grootste werkgever in de staat.

Tot de hausse in de na-oorlogse jaren groeide de Kerk in Alaska langzaam. De eerst bekende heilige der laatste dagen die er heen ging was misschien Dr. E. G. Cannon, een goudzoeker. Hij werd in 1871 tot de Kerk bekeerd en wanneer hij door Alaska reisde, deed hij dat

Deze oude Russische kapel in Kenai is een overblijfsel van de Russische vestiging in Alaska in de negentiende eeuw.

met een „kerk op wielen”, waarin hij vergaderingen leidde in de mijnkampen in de omstreken van het Seward schiereiland in de omtrek van Nome. In Nome ontmoette hij K. N. Winnie, verkondigde hem het Evangelie en doopte hem in de Bering Straat de 25ste juni 1902. Deze beide mannen werkten niet-officieel als zendelingen voor de Kerk tot aan Dr. Cannons dood in november 1910.

Het gebied in Alaska kwam in het eerste kwart van de twintigste eeuw onder de jurisdictie van de Zending in de noordwestelijke Staten en later werd het bij de Alaskans-Canadese Zending ingedeeld. De eerste zendelingen werden in 1913 naar Juneau gezonden; later bezochten enkele anderen Alaska maar met weinig succes.

Daarna, in 1918, zond president William R. Sloan van de Zending in de noordwestelijke staten vier ouderlingen: Heber Meeks, Alvin Englestead, James Judd en Lowell Plowman naar Juneau, ten einde na te gaan of de toestanden daar gunstig waren voor de vestiging van een district. Ouderling Meeks, een „kortverband” zendeling

uit Kanab (Utah) schreef: „De volgende morgen (6 juni) vastten wij. Wij beklommen een berg die uitzicht bood over de stad en de baai en op een zorgvuldig uitgekozen fraaie plek zonden wij een gebed op, zegden het land en bestemden het voor de verkondiging van het Evangelie. . . . De dienst was zeer indrukwekkend en wij voelden dat de Heer ons zegent.”

Toen de zendelingen naar hun hotel waren teruggekeerd diende zich een verslaggever aan en verzocht om een interview. De volgende dag gaven zij de redacteur van het plaatselijk blad een Boek van Mormon ten geschenke. Zij werden toen uitgenodigd tijdens een lunch door de Kamer van Koophandel aangeboden, te spreken en de krant gaf een volledig verslag van hun toespraken. Voordat zij Alaska hadden verlaten hadden zij 1300 exemplaren van het Boek van Mormon verkocht.

In augustus 1928 schreef ouderling Plowman dat het werk vooruit ging, vooral onder de Indianen. Hij berichtte: „De Indianen . . . zijn trots op hun afkomst en wij wisten dat zij daar een goede reden voor hadden. Zij willen erg graag het Boek van Mormon kopen en lezen, want zij zijn verlangend over hun voorvaders te horen. Zij luisterden met grote aandacht naar wat wij hun vertellen en wat wij hun vertellen schijnt hen te bevredigen. Deze Indianen hebben ook een legende dat Christus onder hen was verschenen. Deze legende lijkt heel veel op die van de Azteken in Mexico.

„Gisteren bezocht ik een huis waar verscheidene Indianen bijeen waren. . . Zij konden zich met de algemene godsdienst niet verenigen. Een vrouw zei dat iemand zou komen die de godsdienst van hun voorvaders voor hen kon uitleggen. Juist op dat ogenblik verscheen ik ten tonele. Een van de zusters geloofde dat ik door God was gezonden om hun godsdienst aan hen te verklaren. Ik heb een afspraak voor hedenmiddag met hen gemaakt.”

Gedurende de jaren twintig en dertig werd sporadisch zendingswerk gedaan en de weinige heiligen in Alaska waren hoofdzakelijk kolonisten en fortuinzoekers die tot de Kerk waren toegetreten voordat zij daar gingen rondtrekken. Een van hen was Stewart C. Campbell uit Washington D. C., een achterkleinzoon van president Brigham Young. Campbell was beheerder van eigendommen van 200 gezinnen uit Michigan, Wisconsin en Minnesota die van plan waren zich in 1935 in de Matanuska vallei te vestigen, ten noorden van Anchorage. Hij meldde: „Voor deze expeditie wordt gebruik gemaakt van dynamiet, tractoren en andere moderne middelen om zich door de bossen een weg te banen en het land te ontginnen, in plaats van de ossewagens en handkarren van de oude pioniers, maar ik weet dat wij veel van dezelfde ervaringen zullen opdoen als zij hadden. Voor mij die opgevoed ben met pioniersverhalen en ondervindingen, is het de natuurlijkste zaak van de wereld pionierswerk te doen.”

In juli 1938 bereidsen president en zuster Preston Nibley van de zending in de noordwestelijke staten de landstreek. De 10de juli organiseerden zij de eerste gemeente van de Kerk in Alaska, de gemeente Fairbanks, waarbij 20 leden aanwezig waren. Die avond woonden

meer dan honderd bezoekers en onderzoekers een openbare vergadering in de vrijmetselaarsloge bij. Daarna kwamen vijf mensen naar ons toe en zeiden dat zij mormonen waren en al vele maanden in de stad woonden zonder te weten dat er nog andere waren.

De eerste openbare vergadering van de Kerk in Anchorage werd op 23 maart 1941 gehouden. De volgende week sprak de veldprediker van fort Richardson, een legerbasis even ten noorden van Fairbanks, met twee ouderlingen af dat zij de wekelijkse dienst van het fort zouden leiden. In die tijd waren er ongeveer 300 heiligen in Alaska.

Dank zij deze nieuwe stuwkracht begon het ledental geleidelijk aan te groeien, hoewel in de volgende twintigtal jaren vrij langzaam. Vele leden die zich daar vestigden waren heiligen der laatste dagen die in Alaska op zending waren geweest of die daar in militaire dienst waren. Bovendien bleek het zendingswerk zeer vruchtbaar te zijn. Een van de factoren die het meest tot het succes met de bekeringen heeft bijgedragen, ligt in de aard van de Alaskaanse nederzetterz zelf. Gewoonlijk zijn de mensen die in de 49ste staat pionierswerk verrichten, vriendelijk, openhartig, nonchalant. Zij hokken bij elkander vanwege het ruwe klimaat en de betrekkelijke afzondering ten opzichte van de andere gemeenschappen. Daarom schijnen zij meer geneigd te zijn naar de afgezanten van een Kerk te luisteren welke leden eveneens nauw verbonden, energiek en vriendelijk zijn.

Ongeveer een zesde van de bewoners van Alaska zijn Eskimo's, afstammelingen van pre-historische immigranten uit Azië, en Indianen. In 1964 werden zendingen speciaal geroepen om onder deze mensen te werken. Volgens ouderling Stewart Durant, voormalig president van de Alaskaans-Canadese Zending, „heeft het dopen van Lamaniëten enige zeer goede leiders voor de zending opgeleverd, onder wie kerkbouwers, full-time zendingen en leiders van hulporganisaties en de priesterschap.“ Indiaanse seminaries zijn gevestigd en vele Indiaanse kinderen nemen aan het speciale Indiaanse programma deel.

Voor het zendingswerk is reizen een groot probleem, want er zijn maar weinig geplaveide wegen in die uitgestrekte staat. Het vliegtuig is het meest economische, doelmatigste en snelste vervoermiddel geworden en de Alaskanen bezitten per hoofd meer privé vliegtuigen dan in alle andere staten. Landingsbanen variëren van moderne luchthavens tot bevroren meren, moddervlakten, kiezelbanen, open velden en ook rivieren, meren en baaien voor watervliegtuigen. Zo kan men dan leden en gemeenten van de Kerk zelfs op afgelegen eilanden aantreffen.

Het eiland Kodiak, het land van de kodiakbeer en het beste visterrein van de wereld heeft een flinke gemeente van bijna 170 leden, hoofdzakelijk militairen met hun gezinnen.

Het eiland Annette in het zuidoostelijk deel van de staat, telt 24 leden. Enige jaren geleden werden de zendingen van dit eiland verdreven door priesters die beweerden dat het eiland aan de Indianen was gegeven en

dat de Indianen geen andere godsdienst wensten. De gemeentepresident evenwel, James Gilmur, die met de dochter van een Indiaans opperhoofd was getrouwd, heeft de leden daar actief weten te houden en door de invloed van zijn vrouw en haar vader worden de zendingen weer tot het eiland toegelaten. Zij mogen niet met tractaten langs de deuren gaan, maar de leden nodigen hun vrienden thuis uit en laten de ouderlingen hun daar onderricht geven.

De Kerk is in Anchorage en Fairbanks zeer hard gegroeid. Op 13 augustus 1962 werd de Ring Alaska met 1850 leden georganiseerd. Het fraaie ringcentrum werd in Anchorage precies vijf jaren later ingewijd. Nu zijn er in Anchorage vier wijken met bijna tweemaal zoveel leden als toen de ring werd georganiseerd, en in Fairbanks (de twee wijken werden na de noodlottige stormvloed van 1967 samengevoegd), een in Palmer en gemeenten in Chugiak, Delta Junction en de luchtmachtbasis Eielson.

Het aantal leden in de gemeenten van de zending bedraagt: in Juneau 449, Soldatna 359, Ketchikan 273, Kodiak 167, Sitka 100, Homer 93, Seward 42, eiland Annette 24 en de Alaskaanse districtsgemeente 358. Laatstgenoemde gemeente omvat de leden die in ver afgelegen streken wonen en geen vergaderingen kunnen bijwonen wegens te grote afstand en reismoeilijkheden. De gemeentepresident Harols V. Walther die in Anchorage woont, staat met hen in verbinding door brieven en een krantje, de *Ice Breaker*.

Vele wijken en gemeenten hebben fraaie kerken gebouwd of zijn daarmee bezig. De mooiste is in Ketchikan, waar het gebouw is ingericht als ware het een groot huis, zodat het gemakkelijk kan worden verkocht wanneer de gemeente een grotere kerk kan bouwen.

Het schiereiland Kenai ten zuiden van Anchorage ondergaat, dank zij de ontdekking van waardevolle olie buiten de kust, een sterke groei. In 1958, een jaar voordat de staat tot de Unie werd toegelaten, werd de eerste zondagsschool van de heiligen der laatste dagen in Soldatna opgericht met drie gezinnen. Precies tien jaar later, de tiende juli 1968, verzamelden zich bijna 300 leden in de fraaie kerk van Soldatna om naar het inwijdingsgebed van ouderling LeGrand Richards, lid van de Raad der Twaalfen, te luisteren. Van deze energieke gemeente zijn er nu al weer leden die plannen maken voor het tweede stadium van hun bouwproject.

Van Kodiak tot Ketchikan, van Nome tot Seward, overal waar leden van de Kerk zijn, treffen men de pioniersgeest van deze tijd aan. Ondanks uitersten in klimaat, uitersten in daglicht (22 uur daglicht in de zomer en 22 uur duisternis in de winter) en uitersten in afstand werken de heiligen samen aan de opbouw van Gods koninkrijk. Verwoestende aardbevingen, springvloed en stormrampen hebben hun tol geëist, maar de schade werd, hoe dan ook, hersteld, huizen en kerken werden herbouwd en de band tussen de mensen werd sterker. Juist de elementen die de vroegere kolonisten afschrikten brengen nu de Alaskanen nader tot elkander, de Kerk en haar leden ten zegen. ○

Zijn liefde is een bron van inspiratie

DOOR REED H. BRADFORD

Hebt u ooit iemand ontmoet die u een zodanige liefde toedraagt, dat hij niets liever voor u wil dan dat uw leven uiteindelijk zal beantwoorden aan zijn goddelijk doel? Dat wil dan zeggen dat hij u als een kind van onze hemelse Vader ziet. Hij weet dat u ergens een goddelijke vonk of wezenstrek bezit, waardoor er vele mogelijkheden in u sluimeren. Hij helpt u bij het verkrijgen van kennis en begrip. Hij helpt u de beginselen te leren kennen waarop verlossing en eeuwig leven zijn gebaseerd. Hij heeft geduld met u wanneer u een fout maakt. Hij is er niet op uit u iets „betaald te zetten“ of om zijn eigen teleurstellingen over uw onvolkomenheden op u af te reageren, maar om uw geest te verlichten. Als u hem om vergeving vraagt voor de een of andere zonde of dwaling, zal hij u die van ganser harte schenken. Zijn eigen voorbeeld draagt ertoe bij dat u zich meer als een volwassen mens leert gedragen.

Dit is de manier waarop de Zaligmaker ons liefheeft. Dit kan met vele voorbeelden worden toegelicht. Neem u de volgende schriftgedeelten maar eens in overweging:

„... Goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve? Gij weet de geboden: Gij zult geen overspel doen; gij zult niet doden; gij zult niet stelen; gij zult geen valse getuigenis geven; gij zult niemand te kort doen; eer uw vader en uw moeder. Doch hij, antwoordende, zeide tot Hem: Meester! al deze dingen heb ik onderhouden van mijn jonkheid af. En Jezus, hem aanzijnde, beminde hem, en zeide tot hem: Een ding ont-

breekt u; ga heen, verkoop alles, wat gij hebt en geef het den armen, en gij zult een schat hebben in den hemel; en kom herwaarts, neem het kruis op, en volg Mij. Maar hij, treurig geworden zijnde over dat woord, ging bedroefd weg; want hij had vele goederen. En Jezus rondom ziende, zeide tot Zijn discipelen: Hoe bezwaarlijk zullen degenen, die goed hebben, in het Koninkrijk Gods inkomen!“ (Markus 10:17, 19-23.)

Bij een andere gelegenheid heeft Jezus gezegd: ¹⁾

„... hij, die zich van zijn zonden heeft bekeerd, ontvangt vergeving, en ik, de Here, gedenk ze niet meer.“ (L. & V. 58:42.)

Zoals onze Heiland bij vele gelegenheden heeft gezegd, is het Zijn diepste verlangen dat wij Zijn zoons en dochters zullen worden, zodat wij dezelfde vrede, kalmte, innerlijke groei, levensvervulling en vreugde kunnen ondervinden die Hijzelf ervaart. Op iedereen die er gevoelig voor is zal een dergelijke liefde een inspirerende uitwerking hebben. In de nu volgende geschiedenis zullen wij zien hoe de waarheid van deze stelling eventueel aan de praktijk zou kunnen worden getoetst.

Johnny Lingo¹⁾

„... Haal Johnny Lingo erbij om u te helpen zoeken naar hetgeen u nodig heeft en laat de onderhandelingen dan maar aan hem over,“ raadde Shenkin mij aan, terwijl ik op de veranda van zijn pension was gezeten en me afvroeg of ik naar Narabundi zou gaan. „Hij zal zijn provisie dubbel en dwars verdienen. Johnny Lingo weet waar voor zijn geld te krijgen en hij heeft verstand van zaken doen.“

„Johnny Lingo!“ De mollige jongen die op de treden van de veranda zat stootte die naam honend uit, waarna hij zijn armen stijf om zijn knieën sloeg en zijn schudde van de lach.

„Sst,“ vermaande zijn vader en het gelach verstomde. Het was nu alleen nog zichtbaar aan het schokken van zijn ruggetje, „Johnny Lingo is de gewiekste handelaar in dit deel van de Stille Oceaan.“

De eenvoudige uitspraak deed de jongen opnieuw stikken van het lachen, zodat hij bijna van het trapje afrolde. Een brede grijns vertoonde zich op de gezichten van de dorpelingen die in de nabijheid stonden.

„Wat is hier gaande?“ wilde ik weten. „Iedereen in de omgeving geeft mij de raad me met Johnny Lingo in verbinding te stellen en schiet dan plotseling in de lach. Willen jullie mij er misschien in laten lopen door me iets dolzinnigs te laten ondernemen, zoals je iemand uitstuurt op een linkse schroefslutel of iets dergelijks? Bestaat die vent soms helemaal niet, is het de dorpsgeek, of wat is er eigenlijk mee aan de hand? Wat is de mop?“

„Het is geen mop,“ hernam Shenkin. „Als wij tegen u zeggen dat u eens naar Johnny moet gaan, dan is dat een goede raad.“

„Een ding wil ik u zeggen: Vijf maanden geleden, tijdens de najaarsfeesten, kwam Johnny naar Kiniwata toe en zocht zich hier een vrouw uit. Hij heeft haar vader daarvoor toen acht koenien betaald!“

¹⁾ Deze geschiedenis is verfilmd.

Deze laatste woorden had hij met grote plechtigheid uitgesproken en ik was voldoende op de hoogte van de gebruiken der eilandbewoners om diep onder de indruk te zijn geraakt. Voor twee of drie koeien kocht men er een aardige tot een middelmatige vrouw en voor vier of vijf een zeer verdienstelijke.

„Goeie genade,” zei ik. „Acht koeien! Dat moet dan wel een adembenemende schoonheid zijn geweest!”

„Bepaald lelijk is ze niet,” gaf hij toe en lachte fijntjes, alsof mijn reactie hem genoeg deed. „Maar Sarita was op zijn zachtst gezegd een alledaags meisje. . . Ze was klein en broodmager. . . Ze liep altijd met haar hoofd tussen haar opgetrokken schouders weggedoken, alsof ze probeerde zich achter zichzelf te verbergen. Haar wangen waren kleurloos, haar ogen deed ze nooit verder open dan een spleetje en haar hardos was een verwarde ragebol, die half over haar gezicht heen hing. Ze was bang voor haar eigen schaduw en schrok van haar eigen stemgeluid. Ze was te schuw om in het openbaar te praten of te lachen. Ze stoeide nooit met de andere meisjes, dus hoe kon ze dan aantrekkingskracht op de jongens uitoefenen?”

„Maar ze wist Johnny dan toch maar te bekoren?”

„Vertel me eens hoe dat eigenlijk is gebeurd? . . .”

„Nu, de hele weg naar de raadstent hadden de familieleden er bij Sam op aangedrongen te proberen een goede regeling te treffen. Vraag drie koeien, zeiden ze tegen hem en houd het dan op twee totdat je er zeker van bent dat hij er maar één wil geven. Maar och, die Sam zat zo in de rats dat er bij deze huwelijkskansen voor Sarita een kink in de kabel zou komen, dat ze wel wisten dat hij helemaal nergens op zou durven staan. Terwijl ze zaten te wachten, hadden ze zich er dus alvast bij neergelegd dat ze genoegen zouden moeten nemen met één koe en in plaats daarvan bedachten ze wat een geluk het was dat ze nog zo'n goede echtgenoot voor Sarita konden krijgen. Toen kwam Johnny de tent binnen en zonder een woord van één hunner af te wachten, stapte hij recht op Sam Karoo toe, greep hem bij de hand en zei: „Vader van Sarita, ik bied u acht koeien voor uw dochter.” Sam dacht dat hij hem in de maling wilde nemen en probeerde zich terug te trekken, maar Johnny hield voet bij stuk, totdat de vader en verdere familieleden er allen van overtuigd waren dat hij gek geworden was en dat ze de overeenkomst maar liever moesten afsluiten voordat hij weer tot bezinning was gekomen.”

„En heeft hij die koeien afgeleverd?”

„Op slag. . . De bruiloft vond nog diezelfde avond plaats en zodra het feest was afgelopen, nam Johnny Sarita mee naar het eiland Cho voor de eerste huwelijksweek. Daarna zijn ze naar hun huis in Narabundi gegaan en sindsdien hebben wij ze niet meer gezien. . .”

„Acht koeien,” zei ik ongelovig. . . „Ik zou toch wel eens graag met die Johnny Lingo willen kennismaken.”

„Dat hebben we u immers allemaal al gezegd.” Mijn gastheer grijnsde breed. „U moet Johnny zelf eens leren kennen. Om meer dan één reden.”

Nu had ik vis nodig, ik moest groenten hebben en ik was op zoek naar parels, dus de volgende middag legde ik mijn boot aan in Narabundi. Toen ik de weg vroeg naar de vijfkamerwoning van Johnny Lingo, merkte ik met stijgende belangstelling op dat het noemen van die naam geen sluw lachje teweegbracht om de lippen van zijn medeburgers van Narabundi en zelfs geen flikkering in hun ogen veroorzaakte. Bij mijn kennismaking met de slanke, ernstige jongeman, die mij zo beleefd welkom heette in zijn huis, dat ik het gevoel kreeg alsof ik er de eigenaar van was, verheugde ik mij er dan ook over dat zijn eigen volk hem een achtung toedroeg die niet met spot was vermengd. . .

Wij zaten in de grootste kamer van zijn huis op zachte, van bamboe gevlochten stoelen en spraken over de dingen die ik nodig had. Hij stemde erin toe dat hij mij de weg zou wijzen naar een goed viswater, dat hij mij groenten zou verkopen en dat hij onderhandelingen zou aanknopen over de aankoop van parels. Toen zei hij plotseling: „Bent u van Kiniwata hierheen gekomen?”

Ik zei van ja; daar had men mij gezegd dat ik hem eens moest gaan opzoeken.

„Praten ze veel over mij op dat eiland?”

„Ja,” zei ik. „Ze zeggen dat er bijna niets is dat ik hebben wil waaraan u mij niet zou kunnen helpen.”

Hij glimlachte minzaam. „Mijn vrouw komt van Kiniwata.”

„Ja, dat weet ik.”

„Wordt er daarginds veel over haar gesproken?”

„Een beetje wel.”

„Wat zeggen ze dan?”

„Och, alleen maar —” Die vraag had me wat van mijn stuk gebracht. „Ze hebben me verteld hoe zij heette en wie haar vader was, en dat u tijdens de najarsfeesten bent getrouwd.”

„Anders niet?” De stand van zijn wenkbrauwen gaf mij te kennen dat hij wist dat er nog wel meer moest zijn.

„Men zegt ook dat de huwelijksvoorwaarden uit acht koeien bestonden.” Ik zweeg even en ging toen verder, zoveel mogelijk een rechtstreekse vraag benaderend: „Ze vragen zich af waarom u dat hebt gedaan.”

„Zo, zeggen ze dat?” Zijn ogen straalden van genoegen. Hij scheen de vraag niet eens te hebben opgemerkt.

„Dus iedereen in Kiniwata weet het van die acht koeien?”

Ik knikte van ja.

„En hier in Narabundi weet iedereen het ook.” Zijn borst zwol van voldoening. „Altijd en eeuwig zal het, wanneer er over huwelijksvoorwaarden gesproken wordt, de mensen verheugen dat Johnny Lingo voor Sarita acht koeien heeft betaald.”

Dus dat is het antwoord, dacht ik teleurgesteld. Al die

geheimzinnigheid en verwondering, en de verklaring is louter ijdelheid. Het is voor zijn eigen ik niet genoeg als de slimste, de sterkste en de vlugste bekend te staan. Hij moest zich zo nodig ook nog beroemd maken door de manier waarop hij zich een vrouw kocht. Ik kwam in de verleiding om hem een toontje lager te doen zingen door hem te vertellen dat hij in Kiniwata werd uitgelachen en voor gek versleten.

Toen kreeg ik haar te zien. Door de gordijnen van glazen kralen heen, die in de overwelfde doorgang glinsterden, zag ik hoe zij de aangrenzende kamer betrad en een schaal met bloesems op de eettafel neerzette. Ze stond even stil om met liefelijke ernst de jongeman die naast mij zat toe te lachen. Toen verliet zij vlug het vertrek. Het was de mooiste vrouw die ik ooit heb gezien. Niet de schoonheid van het meisje dat vruchten droeg. Die scheen mij nu goedkoop, alledaags, prozaïsch toe. Dit meisje bezat een bovenaardse lieflijkheid, die tegelijkertijd uit het hart der natuur scheen te komen. De fris-bedauwde bloemen waarmee ze haar glanzende zwarte haren achterover had gespeld accentueerden de gloed die op haar wangen lag. De manier waarop ze haar schouders droeg en haar kin ophief, de tinteling in haar ogen, dit alles duidde op een trots die niemand haar betwisten kon. Toen ze zich omkeerde om de kamer uit te gaan bewoog ze zich met een lenige gratie, die haar het aanzien gaf van een vorstin. . .

Zodra ze uit het gezicht verdwenen was, wendde ik mij weer tot Johnny en bemerkte dat hij mij aankeek met ogen, waarin dezelfde trots weerspiegeld was die ik in die van het meisje had gezien.

„Bewondert u haar?” mompelde hij.
„Zij — zij is verrukkelijk. Wie is dat?”
„Mijn vrouw.”

Ik staarde hem wezenloos aan. Was dit de een of andere gewoonte, waarvan ik nog nooit had gehoord? Had hij voor de prijs van acht koeien zowel Sarita gekocht als deze andere vrouw? Voordat ik een vraag had kunnen formuleren hernam hij het woord.

„Dat is Sarita.”
„Maar dan toch niet de Sarita van Kiniwata,” zei ik.
„Er is maar één Sarita.” De wijze waarop hij die woorden uitsprak verleende ze een bijzondere betekenis. „U wilt misschien zeggen dat ze er niet zo uitziet als men in Kiniwata zegt dat ze er uitzag.”

„Zo is het inderdaad.” De indruk die de verschijning van dat meisje op mij had gemaakt deed me alle tact vergeten. „Ik heb gehoord dat ze onaantrekkelijk was, of althans onopvallend van uiterlijk. Ze steken daarginds allemaal de draak met u, omdat u zich zo door Sam Karoo hebt laten beetnemen.”

„Vindt u dan dat hij mij bedrogen heeft? Denkt u dat acht koeien teveel zijn geweest?” Toen ik mijn hoofd

schudde, gleed er een trage glimlach over zijn lippen. „Binnenkort komen de voorjaarsfeesten en dan neem ik mijn Sarita weer mee naar Kiniwata. Dan kan ze haar vader en haar vriendinnen nog eens terugzien. En zij kunnen haar weerzien. Denkt u dat iemand dan nog de draak met ons zal steken?”

„Dat lijkt me niet waarschijnlijk. Maar ik begrijp het nog steeds niet goed. Hoe komt het toch dat ze zo heel anders is dan ze mij haar beschreven hebben?”

„Ze is nu vijf maanden weg geweest van Kiniwata. Er is intussen heel wat gebeurd waardoor ze veranderd is. Vooral veel op de dag waarop ze wegging.”

„U bedoelt dat ze toen met u is getrouwd?”

„Dat ook, ja, maar vooral de regelingen die er voor dat huwelijk getroffen zijn.”

„Regelingen?”

„Hebt u er wel eens aan gedacht,” vroeg hij nadenkend, „wat het voor een vrouw moet betekenen als ze weet dat haar man met haar vader is overeengekomen haar te kopen voor de laagste prijs waarvoor ze verkrijgbaar was? Als de vrouwen dan later met elkaar praten, zoals vrouwen dat kunnen, dan wordt er opgeschept over de prijs die hun echtgenoten voor ze betaald hebben. De één zegt dan vier koeien, een ander misschien wel zes. Hoe voelt die vrouw zich dan, die destijds voor één of twee koeien is verkocht? Dat zou mijn Sarita nooit mogen overkomen.”

„Dus u hebt dat ongehoorde aantal koeien alleen betaald om haar gelukkig te maken?”

„Gelukkig?” Hij scheen dat woord op zijn tong om en om te wettelen, alsof hij er de betekenis van wilde proeven. „Welzeker, ik wilde graag dat Sarita gelukkig zou worden, maar ik wilde nog meer dan dat. U zegt dat ze nu anders is dan zoals men zich haar in Kiniwata herinnert. Dat is ook zo. Vele dingen kunnen een vrouw anders maken. Dingen die van binnen gebeuren, en dingen die om haar heen geschieden, maar waar het vooral op aan komt is wat ze van zichzelf denkt. In Kiniwata dacht Sarita dat ze niets waard was. Nu weet ze wat ze waard is en dat is . . . (heel wat).”

„Dus u wilde —”

„Ja, ik wilde met Sarita trouwen, ik had haar lief. . .”

„Ja maar —” Ik begon er iets van te begrijpen.

„Maar,” besloot hij op zachte toon. „Ik wilde zelf graag een vrouw hebben, die acht koeien waard was.”

De liefde van Jezus

In een ieder van ons ziet de Zaligmaker de mogelijkheid om een zoon of een dochter van onze hemelse Vader te worden. Hij was bereid om een hoge prijs te betalen, opdat wij deze kans zouden krijgen. Niemand mag zijn eigen mogelijkheden onderschatten, daar dit zou be-

(wordt vervolgd op blz 195)

ZONDAGSSCHOOL

*De zendelingen ontdekken steeds weer:
de geschiedenis van het Boek van Mormon
en de Indiaanse tradities gaan . . .*

HAND IN HAND

Op een hete zomerdag klommen twee jonge zendelingen, die in de Zuidwestelijke Indiaanse Zending van Noord-Amerika werkzaam waren, in hun busje en gingen op weg, dwars door de prachtige wildernis van Arizona heen. Ze waren blij dat ze mochten leven en het werk des Heren doen. Aan de overzijde van het dal ontwaarden ze tal van kleine wervelstompjes, die trechtersvormige stofkolommen opjoegen boven de saliebosjes. Langs de kant van de weg was een jong Navajo-meisje bezig een troepje schapen te hoeden. Ze was gekleed in een lichtblauwe fluwelen blouse met een lange kleurrijke rok, die tot aan haar enkels reikte. De zendelingen kwamen onder de indruk van de zedige ingetogenheid van deze mensen.

Het trouwe busje bracht hen spoedig bij hun eerste hogan, een Indiaans woonhuis, dat er uitzag als een grote hoop aarde, waarin men een deur en een raampje had gezet. Van een afstand gezien was het moeilijk de hogan van het omringende land te onderscheiden. Terwijl de ouderlingen op de hogan toeliepen, bespeurden ze een

DOOR MAX B. ELLIOTT

boerenwagen en twee paarden, die onder een schaduwwijke boom waren vastgebonden. Ze merkten ook op dat iemand in het wilgenpriëtel of „ch'ah'oh" een prachtige tapijt op het weefgetouw had gezet.

De zendelingen klopten aan het huiseurtje en werden in de Navajo-taal uitgenodigd binnen te komen. In de twee jaren dat hij nu onder dit fijne Navajo-volk had gewerkt, kon de oudste ouderling zich maar één- of tweemaal herinneren dat hij niet in hun woningen was welkom geheten.

Bij het betreden van de hogan werden de ouderlingen begroet door een oude Navajo-man, die zij herkenden als een geestelijk leider, in de Navajo-taal „Ha taatii" geheten, ofwel de „zanger", die echter van de blanken de bijnaam „medicijnman" had ontvangen. Op vriendschappelijke wijze riep hij zijn gezin bijeen om de ouderlingen aan te horen. Allen zaten in een kring in de hogan, waarbij aan de zendelingen de ereplaats was ingeruimd. Deze eezetel was bedekt met een fraaie handgeweven wollen deken en enigszins verheven boven hen die op de grond gezeten waren. Het gezin was heel rustig en vol verwachting schitterden hun donkere ogen, terwijl ze zo zaten te wachten tot de zendelingen hun de mormoonse geschiedenis zouden vertellen.

De huisvergadering begon met een gebruikelijk lied en de jongste van de twee zendelingen sprak een gebed uit. Daarna deed de oudste zendeling, die zich erg jong en zenuwachtig voelde nu hij een poging ging ondernemen om een zo hoogbejaard en wijs man als de Ha taatii iets te leren, een greep in zijn akentas en haalde er de platen uit tevoorschijn, die hij had klaargelegd om als hulpmiddelen te dienen bij het vertellen van de geschiedenis van het Boek van Mormon. Sprekende in de Navajo-taal, verhaalde die jonge zendeling toen de geschiedenis van Lehi, die lange manen geleden zijn gezin naar Amerika had gevoerd en van de prachtige geschiedboeken die zij met zich hadden meegebracht, die vertelden van onze Vader in de hemel en van de schepping der aarde. De ouderling legde hun uit dat dit Boek van Mormon vele van dezelfde verslagen bevatte die ook in het Oude Testament voorkwamen. Tevens vertelde hij hun dat hun Navajo-voorouders Jezus Christus, de Zoon van God, hadden gekend, en dat hun bij Zijn geboorte een teken was gegeven, bestaande uit drie dagen waarop het licht bleef, en dat aan het volk nogmaals een teken werd

gegeven ten tijde van de kruisiging van Christus, toen ze drie dagen duisternis hadden, gepaard gaande met geweldige verwoestingen, waardoor heel het aanzien der aarde werd veranderd. Later was deze zelfde Jezus Christus, Die uit de doden was opgewekt op bezoek gekomen bij hun voorvaderen in Amerika en leerde hun hoe zij moesten leven; Hij stichtte Zijn ware Kerk onder hen. Nadat Hij dit gedaan had, verliet Hij hen, maar beloofde hun dat Hij wederom op aarde zou komen. Voorts zette de jonge zendeling uiteen dat na vele jaren de mensen vergaten wat Jezus hun had geleerd en zeer goddeloos werden. Er waren vele oorlogen geweest en tenslotte werd het Nephietische volk door de Lamanieten uitgerooid. Hij vertelde hun dat de hedendaagse Indianen afstammelingen van deze Lamanieten waren.

Toen vertelden de zendelingen de Indianen over Joseph Smith, en hoe Jezus en God de Vader aan hem verschenen waren; hoe Jezus tot Joseph had gezegd dat de ware kerk niet op aarde was, maar dat hij was uitverkoren om deze nogmaals te herstellen. Daarna gaf de zendeling zijn getuigenis en zei hun dat hij wist dat deze dingen waar waren, dat het Boek van Mormon een ware geschiedenis was en dat de ware kerk, nl. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, ook eenmaal op aarde was hersteld.

Naarmate de mormoonse geschiedenis zich ontvouwde, luisterde het Indiaanse gezin met gespannen aandacht. Vooral de geestelijke leider stelde er veel belang in en knikte voortdurend instemmend met zijn hoofd. Toen de zendeling was uitgesproken, zei de geestelijke leider opgewonden: „Hihi Beehózin El Hihi'hane," hetgeen vertaald betekent: „Dit is bij ons bekend; dit is onze geschiedenis."

In de taal der Navajo's vervolgend, deelde hij de zendelingen mede dat hij wist dat hun verhaal op waarheid berusste en dat dit HUN GESCHIEDENIS was — de geschiedenis der Navajo's — en dezelfde die van geslacht op geslacht onder hun volk was overgeleverd — soms enigszins anders, doch in wezen dezelfde geschiedenis. Hun voorvaderen hadden deze op gouden en metalen platen vastgelegd. De geschiedenissen der Navajo's zijn echter voor hun stam zeer heilig en het is moeilijk hen ertoe te krijgen daar veel over te vertellen. Enige van de geschiedenissen die aan de zendelingen werden verteld behelsden de schepping, de zondvloed, de volk op de

„En het evangelie van Jezus Christus zal onder hen worden verkondigd; daardoor zullen zij de kennis betreffende hun vaders her krijgen, en ook Jezus Christus leren kennen, zoals hun vaders Hem kenden.”

berg, hun oorlogen en twisten met in wapenrusting gestoken mensen, die werden aangevoerd door een man met een groot zwaard of speer (sommigen zeggen dat hij een blanke was). De geschiedenis van de Diné Naakitsáadoah NDakai (de Twaalf Discipelen) was geheel dezelfde als die uit het Boek van Mormon — twaalf mannen begaven zich onder het volk en vertelden van onze hemelse Vader. Toen die oude Navajo werd ondervraagd naar de namen van deze twaalf discipelen, zei hij dat hun namen volgens de traditie zeer heilig waren en alleen werden uitgesproken in de wintertijd.

Enkele van deze Indiaanse overleveringen deden de zendingelingen glimlachen, omdat deze verhalen zo verdraaid en verwrongen waren, daar er vele valse leerstellingen en fabels waren ingeslopen.

Wat een sensationele belevenis was dit voor die jonge zendingelingen! Terwijl zij naar de bejaarde Navajo luisterden, gevoelden zij hoe de Geest des Heren in rijke overvloed met hen was. Zo verstreken de uren alsof het minuten waren, terwijl hij de geschiedenis van zijn

HET LIGT ER MAAR AAN HOE JE HET BEKIJKT!

Voordat de klas wordt gehouden

Het kost misschien wat moeite om dit alles bij elkaar te zoeken, maar u kunt het zelf doen. Bovendien is het best leuk! Zoek twee platen op van ongeveer dezelfde afmetingen, waarvan de ene een wereldkaart voorstelt en

de andere een groepje kinderen of jongelui. Plak deze beide platen met de achterzijden tegen elkaar, waarbij gebruik gemaakt moet worden van een goed houdbaar en verhardend plaksel. Plak er desnoods nog een stuk karton van dezelfde grootte tussenin voor de stevigheid, als het papier van de afbeeldingen te dun of te slap is. Laat alles goed drogen en knip er dan een legpuzzel van. Verder zijn er nog twee vellen stevig papier of karton nodig, één om de puzzel erop uit te werken en de ander om er bovenop te leggen, zodat de voltooide legkaart kan worden omgekeerd zonder uiteen te vallen. (Dit experiment zal beter slagen als u zich er thuis in hebt geoefend.)

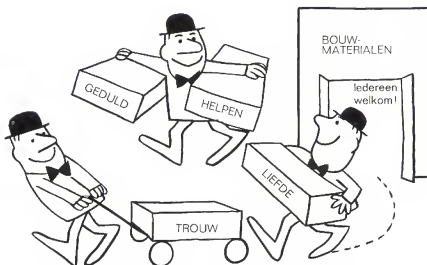
In de klas

Verzamel uw leerlingen rondom een tafel en nodig ze uit de plaat van dat groepje mensen of kinderen in elkaar te passen. Zorg ervoor dat de puzzel op één der stukken karton wordt gelegd. Ze zullen bemerken dat de andere kant een landkaart is, maar vertel ze nog niet wat die voorstelt. Als de plaat gereed is, draait u hem voorzichtig om en laat de wereldkaart zien. (Als u zich niet vooraf hierin hebt geoefend, zult u nu wel graag willen dat u het wel had gedaan!)

Neem nu samen met uw leerlingen de volgende gedachten eens in overweging:

1. Welk verband bestaat er tussen jonge mensen en de wereld?
2. Wat bedoelen wij met het gezegde: „Brenge de jeugd in de juiste geest bijeen, dan zal de wereld vanzelf wel goed uitvallen?”
3. Wat kunnen wij ieder persoonlijk doen om de wereld voor iedereen tot een beter bewoonbaar oord te maken?

— Ray & Janet Balmforth

volk vertelde, volgens de Indiaanse overleveringen en hoe de Indiaanse geschiedenis „hand in hand“ ging met de geschiedenis uit het Boek van Mormon. Dit was naar waarheid een bekende geest, sprekende uit de aarde. (Zie Jes. 29:4)

Toen de zendingen de hogan verlieten en het stofige pad afliepen naar hun busje toe, gevoelden ze hoe de Geest des Heren hen nog omzweefde en ze waren het er over eens dat het heerlijk was in de gelegenheid te zijn onder dit uitverkoren volk te werken. Zij wisten dat eenmaal de Indianen hun rechtmatige plaats zouden innemen als leiders van hun roemrijke land, zoals dit door de profeten was beloofd:

„En het evangelie van Jezus Christus zal onder hen worden verkondigd; daardoor zullen zij de kennis betreffende hun vaders herkrigjen, en ook Jezus Christus leren kennen, zoals hun vaders Hem kenden.“

„Dan zullen zij verblijd zijn; want zij zullen weten, dat het voor hen een zegen uit Gods hand is; de geestelijke duisternis zal van hun ogen wijken, en niet vele geslachten zullen onder hen voorbijgaan, voordat zij een blank en behaaglijk volk zullen zijn.“ (II Ne. 30:5, 6.) ○

*„Dan zullen zij verblijd zijn ;
want zij zullen weten, dat het
voor hen een zegen uit Gods
hand is ; de geestelijke
duisternis zal van hun ogen
wijken, en niet vele geslach-
ten zullen onder hen
voorbijgaan, voordat zij een
blank en behaaglijk volk
zullen zijn.“ (II Ne. 30:5, 6.)*

Gezamenlijke opzeggingen voor 6 juli 1969

De navolgende teksten dienen in juni door de leerlingen van de leergangen 10 en 12 uit het hoofd geleerd te worden en door de respectieve klassen gezamenlijk opgezegd te worden in de zondagsschooldienst van 6 juli 1969.

Leergang 10

(In deze tekst belooft Moroni ons antwoord door de Heilige Geest op ons bidden om de waarheid omtrent het Boek van Mormon.)

„En wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God, de Eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid er van aan u bekendmaken.“ Moroni 10:4.

Leergang 12

(Deze tekst leert ons hoe we waarheid en onwaarheid kunnen onderscheiden, nl. door de Heilige Geest.)

„En door de kracht des Heiligen Geestes kunt gij de waarheid van alle dingen weten.“ Moroni 10:5.

Avondmaalsopzeggingen voor juni 1969

Senior zondagsschool

„Gij zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken.“
Johannes 8:32.

Junior zondagsschool

„En God schiep den mens naar Zijn beeld.“

Genesis 1:27.

Het nieuwe GIANT-systeem in de genealogie

Tijdens de halfjaarlijkse conferentie van de Kerk in oktober 1968 werd er een verbeterd systeem voor het indienen van namen voor het verordeningswerk in de tempels bij de leden der Kerk geïntroduceerd. Deze verbeterde methode, die de GIANT wordt genoemd (d. i. een afkorting van Genealogical Information and Name Tabulation, of genealogische gegevens en tabellarische naamsvermelding) heeft bij de heiligen verscheidene vragen doen rijzen. Sommigen hebben gevraagd of het voor de leden nu niet meer nodig is om zelf genealogisch spuurwerk te verrichten. Ze hoopten dat de Genealogische Vereniging voortaan al het werk wel zal doen en dat de heiligen alleen behoeven af te wachten totdat de Vereniging gereed is met de tabellarische groepering der namen, en dan zou alles wat ze zouden moeten doen bestaan uit naar de tempel gaan om het werk der verordeningen te doen.

Dit is een misvatting. Bij de invoering van het GIANT-systeem werd er geen wijziging aangebracht in de leerstellingen der Kerk. Deze verandering is van invloed op de algemene gang van zaken, die hierdoor zodanig wordt vereenvoudigd dat de namen spoediger kunnen worden ingediend voor het tempelverordeningswerk. Er moeten door de heiligen nog steeds nasporingen worden verricht en de zo opgestelde naamlijsten moeten door de heiligen zelf tot gezinnen worden gerangschikt. Door het GIANT-systeem wordt dit gemakkelijk, maar het ontheft niemand van de plicht zijn eigen voorouders en overleden bloedverwanten op te sporen.

De Kerk leert dat iedere heilige der laatste dagen verplicht is zijn gestorven familieleden te registreren en ervoor zorg te dragen dat het tempelwerk wordt verricht, zodat voor alle gezinnen op aarde waarvan de identiteit kan worden vastgesteld te hunnen behoeve de zaligmakende verordeningen van het Evangelie kunnen worden voltrokken.

Deze taak neemt het GIANT-systeem dus niet van de heiligen over. Hoewel de Genealogische Vereniging in het kader van haar „Record Tabulation Program” wel hulp verleent door het rangschikken van namen uit doop-, trouw- en begraafboeken, zijn die werkzaamheden slechts een begin van het enorme werk dat nog voor ons ligt. Het nieuwe individuele inschrijvingsformulier dat in het kader van het GIANT-systeem is ingevoerd maakt het de

leden der Kerk mogelijk hun medewerking te verlenen bij de totstandkoming van deze tabellarische indeling van namen. De tempelverordeningen voor deze personen moeten worden verricht door mensen die door hun rechtschapen levenswandel daarvoor in aanmerking komen. Vervolgens moet de indeling van deze personen in familieverband door de heiligen zelf worden verzorgd. Alleen op deze wijze kunnen zij er zeker van zijn dat alle familieleden op de formulieren zijn vermeld en dat het werk voor hen wordt gedaan.

Vele bronnen van gegevens zullen niet onder het GIANT-tabelleringsstelsel vallen. Deze gegevens moeten dus door de heiligen zelf worden opgespoord en gebruikt voor het onderbrengen van hun familieleden in georganiseerde eenheden. Dit dient te geschieden opdat gezinnen op aarde aan de gezinnen in de hemel verzeeld kunnen worden.

Overal ter wereld worden de heiligen aangemoedigd om hun genealogisch spuurwerk als gewoonlijk voort te zetten en hun kinderen de waarde te leren kennen van het werk voor hun overleden bloedverwanten. De invoering van deze nieuwe methode van het rangschikken der namen zal hun bekwaamheid om dit werk tot een goed einde te brengen vergroten.

Het grote beginsel dat aan de leer der zaligheid voor de levenden en de doden ten grondslag ligt is de onderlinge afhankelijkheid tussen voorouders en hun nageslacht bij het tot stand brengen van verbindingsschakels tussen de overleden vaders en de thans levende kinderen. Gods plan bepaalt dat noch de kinderen, noch de vaders alleen tot volmaking kunnen komen. De noodzakelijke verbinding wordt teweeggebracht door middel van de doop en de daarmede verband houdende verordeningen voor verhoging in de celestiale heerlijkheid, welke door de levenden ten bate van hun overleden bloedverwanten worden bediend.

Het GIANT-systeem zal de bespoediging van dit werk mogelijk maken. De heiligen kunnen voor afzonderlijke personen werken als zij de benodigde gegevens gevonden hebben, zonder af te wachten tot het gehele gezin waartoe hij behoort compleet is, alvorens het betreffende gezin als geheel in te dienen ter voltrekking van de tempelverordeningen. Afzonderlijke personen moeten even

(wordt vervolgd op blz 195)

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · JUNI 1969

De nieuwe kleren van de keizer

DOOR
HANS CHRISTIAN ANDERSEN

Vele jaren geleden leefde er eens een keizer, die zo geweldig verzot was op nieuwe kleren, dat hij al zijn geld daaraan besteedde. Hij bekommerde zich niet om zijn soldaten, hij gaf niets om de schouwburg of om rijden in het park, behalve om met zijn nieuwe kleren te kunnen pronken. Voor elk uur van de dag had hij een andere jas en evenals de mensen van een koning zeggen: „Hij bevindt zich in de raadzaal”, zo zeiden ze hier altijd: „De keizer bevindt zich in zijn kleedkamer.”

De grote stad waarin hij woonde was een zeer vrolijke plaats. Dagelijks kwamen er hele massa's bezoekers. Zo kwamen er op zekere dag ook twee vreemdelingen. Zij beweerden wevers te zijn en zeiden dat zij de kostelijkste stof konden weven

die men zich kon voorstellen. Niet alleen waren de kleuren en patronen daarvan opmerkelijk mooi, zeiden ze, maar de kleren die zij vervaardigden bezaten tevens een vreemde eigenschap, zodat ze onzichtbaar werden voor iedereen die niet geschikt was voor het ambt dat hij bekleedde of dommer dan de wet gedoogde.

Dat zouden wel fijne kleren zijn! dacht de keizer. Als ik die zou dragen, zou ik erachter kunnen komen welke mensen in mijn keizerrijk onbekwaam zijn voor de posities die zij hadden, en ik zou dan de verstandige mensen van de domme kunnen onderscheiden. Ja, een dergelijke stof moet nu dadelijk voor mij geweven worden!

Hij gaf beide wevers een heleboel geld in voorschot en smeekte hen meteen aan het werk te gaan. Weldra stelden de vreemde kleermakers twee weefgetouwen op en deden alsof ze aan het werk waren, maar in werkelijkheid hadden ze niets op hun weefgetouwen staan. Ze bleven de fijnste zijden garens en nog meer goud eisen; dit stopten ze dan in hun eigen koffers. Tot diep in de nacht werkten ze zo aan hun lege weefgetouwen.

Ik zou toch wel eens graag willen weten hoe ver ze nu gevorderd zijn met dat goed voor mijn kleding, dacht de keizer, maar het gaf hem eigenlijk een raar gevoel als hij bedacht dat iedereen die in zijn ambt onbekwaam was die stof niet eens zou kunnen zien. Weliswaar geloofde hij dat hij wat dat betref voor zichzelf niets te vrezen had, maar toch wilde hij liever eerst iemand anders erop uitsturen om te zien hoe de zaken stonden. Alle mensen in de gehele stad wisten welke bijzondere kracht die zogenaamde stof bezat en iedereen was

vol verlangen om te zien hoe ongegeschikt of hoe dom zijn burens wel waren.

Ik zal mijn eerbare oude kabinetminister naar de wevers toesturen, dacht de keizer. Hij kan mij het best vertellen hoe die stof eruit ziet. Hij is een verstandig man en niemand is beter in de uitoefening van zijn ambt dan hij.

De keurige oude minister begaf zich dus naar de zaal waar de twee wevers aan hun lege weefgetouwen zaten te werken.

Grote genade! dacht de oude minister en hij spalkte zijn ogen wijd open. Ik kan er helemaal niets van zien! Dit zei hij echter niet hardop.

De beide wevers verzochten hem zo vriendelijk te willen zijn om wat dichterbij te komen en vroegen hem of hij dat patroon niet alleraardigst en die kleuren niet prachtig vond. Toen wezen ze op het lege weefgetouw. De arme oude minister spalkte zijn ogen nog verder open, maar hij kon niets zien, omdat er nu eenmaal niets te zien was.

Lieve help! dacht hij, zou het mogelijk kunnen zijn dat ik zo dom ben? Dat had ik nooit gedacht en geen mens mag dat weten. Ben ik niet geschikt voor mijn ambt? Neen, het zou me volstrekt geen goed doen als ik zou zeggen dat ik die stof niet kon zien.

Nu, hebt u er niets over te zeggen? vroeg één der kleermakers.

„Ach, maar het is verrukkelijk!“ zei de oude minister, ingespannen door zijn brilleglazen turend. „Wat een prachtig patroon, en wat een kleuren! Ja, ik zal de keizer mededelen dat ik er zeer mee ingenomen ben.“

„Wel, daar zijn we erg blij om,“ zeiden de beide wevers. Toen gingen ze de kleuren opnoemen en gaven een uiteenzetting over het eigenaardige patroon. De oude minister luisterde aandachtig, zodat hij alles bij zijn terugkeer tot de keizer zou kunnen herhalen, en dat deed hij dan ook.

Nu vroegen de kleermakers om nog meer geld, meer zijde en meer

goud, dat zij beweerden nodig te hebben voor hun weefwerk. Ze staken alles in hun eigen zakken maar er werd geen draad op hun weefgetouwen gezet en evenals voorheen bleven ze aan de lege toestellen werken.

Weldra zond de keizer een andere beampte naar hen toe om eens te zien hoe het met de weverij ging en te vragen of de stof nu spoedig klaar zou zijn. Deze keek en keek, maar

aangezien er niets te zien was dan de lege weefgetouwen, kon hij niets bespeuren.

„Is dit geen mooi stuk goed?“ vroegen de twee wevers, terwijl zij wezen op het fraaie patroon dat er helemaal niet was en er een uiteenzetting over gaven.

Ik weet dat ik niet dom ben, dacht die man, dus moet het mijn ambt zijn, waarvoor ik niet geschikt ben. Dat mag ik niemand laten merken. Hij prees dus de stof die hij niet kon zien. „Ja, het is prachtig,“ zei hij tegen de keizer.

Alle mensen in de stad spraken al over die kostelijke stof. De keizer wilde het nu zelf wel eens zien, terwijl het nog op het weefgetouw stond. Omringd door een hele stoet zorgvuldig uitgekozen mannen, waaronder zich ook de oude ambtenaren bevonden die daar al eerder geweest waren, begaf hij zich naar de twee slimme wevers, die daar zonder vezel of draad met man en macht te weven zaten.

„Is het niet schitterend?“ zeiden de beide ambtenaren die daar al eens geweest waren. „Wil Uwe Majesteit eens kijken wat een fantastisch mooi patroon en wat een kleuren!“ Daarbij wezen ze naar het lege weefgetouw, want ze dachten dat de anderen de stof waarschijnlijk wel konden zien.

Wat is dat nu? dacht de keizer. Ik kan helemaal niets zien! Maar dit is verschrikkelijk! Ben ik dan zo dom? Ben ik niet geschikt om keizer te zijn? Dat zou wel het vreselijkste zijn dat me ooit kon overkomen.

„O Ja, het is alleraardigst,“ zei hij hardop. „Het kan mijn goedkeuring wegdragen.“

Toen knikte hij alsof hij heel tevreden

was en staaarde naar het lege weefgetouw, omdat hij niet wilde zeggen dat hij er niets van kon zien.

Het hele keizerlijke hof keek en keek en zag niets, maar ze zeiden toch, evenals hij: „Ja, dat is inderdaad mooi!“ en ze gaven hem de raad om deze prachtige nieuwe kleren voor de eerste maal te dragen bij de grote optocht die binnenkort gehouden zou worden.

„Het is schitterend!“ zo ging het van mond tot mond en iedereen was

verbazend in zijn schik. De keizer gaf elk der beide wevers een grote medaille om in hun knoopsgat te hangen en schonk hun allebei de titel „Ridder van het weefgetouw.“

Voordat de morgen aanbrak waarop de optocht zou plaats vinden, bleven de wevers de gehele nacht op en lieten meer dan zestien kaarsen branden. De mensen konden wel zien dat ze hard aan het werk waren om de laatste hand te leggen aan de nieuwe kleren van de keizer. De sluwe wevers deden net alsof ze de stof van de weefgetouwen namen, ze knipten met grote scharen in de lucht, ze naaiden met naalden zonder draden en tenslotte zeiden ze: „Nu zijn de kleren klaar!“

De keizer kwam toen zelf binnen met zijn edelste ridders. Vervolgens hieven de twee wevers hun ene arm op alsof ze iets omhoog hielden, en zeiden: „Ziet u, hier hebt u de broek; hier is de jas en daar is de mantel! Ze zijn zo licht als spinrag; men zou denken dat men niets aan had, maar dat is juist het prachtige ervan.“

„Ja,“ zeiden alle edelen, maar ze konden niets zien omdat er niets was.

„Als Uwe Keizerlijke Majesteit zich nu wil ontkleden,“ zeiden de wevers, „dan zullen wij u hier voor de grote spiegel deze nieuwe kleren aantrekken.“

De keizer trok zijn kleren uit en de wevers deden alsof zij hem de nieuwe kledingstukken één voor één aantrokken. Zij pakten hem om het middel en schenen daar iets vast te maken; dat was de sleep, en de keizer draaide zich om en om voor de spiegel.

„O, wat staan ze mooi! Wat pas-

sen ze verbazend goed!“ zei iedereen. „Wat een prachtig patroon! Wat een kleuren! Het is gewoonweg schitterend!“

„Nu, dan ben ik klaar,“ zei de keizer. „Passen ze me niet keurig?“ Daarbij draaide hij zich nogmaals voor de spiegel rond, omdat hij het wilde doen schijnen alsof hij zijn prachtige kleren nog eens goed bekeek. De kamerheren die de sleep zouden dragen, grepen met hun handen op de vloer, alsof zij de mantel daar opnamen. Toen deden ze alsof ze iets ophielden, zo maar in de lucht. Ze durfden bij niemand de verdenking te wekken dat ze er niets van konden zien.

Zo liep de keizer vooraan in de optocht en iedereen op straat zei: „Kijk! Zie toch eens hoe onvergelijkelijk mooi die nieuwe kleren van de keizer zijn! Wat een schitterende sleep heeft zijn mantel! Wat een prachtige pasvorm!“

Niemand wilde laten merken dat hij niets kon zien, omdat daaruit dan zou blijken dat hij niet geschikt was voor zijn ambt of dat hij een grote domoor was. Nog nooit tevoren had de keizer zoveel succes met zijn kleren geogst als met deze.

„Maar hij heeft niets aan!“ riep een klein kind tenslotte uit.

„Nee, hij heeft niets aan!“ hijgde iedereen, naar adem snakkend. Toen huiverde de keizer even, want het wilde hem toeschijnen dat ze gelijk hadden, maar hij dacht bij zichzelf: „Ik moet toch met deze optocht blijven doorgaan.“

Hij nam dus één nog trotsere houding aan en de kamerheren liepen mee en droegen zijn sleep — een sleep die er helemaal niet was! ○

Het stekelvarken met de gekrulde stekels

door Marjorie Hammit Gardner

Stijnie Stekelvarken hield niet van feestjes. Daar werd altijd door het diervolkje gedanst, en met háár wilde nooit iemand een dansje maken.

„Ze zijn bang voor mijn stekelige stekels,” zei ze tegen haar vriendje Okke Eekhoorn. „Was ik maar zo mooi en zacht als jij. Maar mijn stekels zijn heel scherp en dus ga ik voortaan maar niet meer naar feestjes!”

„Maar je moet wel. Alle dieren gaan er immers heen.” zei Okke, „hoewel ik het met je eens ben dat het moeilijk voor je is.” Hij zwiepte nadenkend met zijn pluimstaart. „Ik heb het! Zet krullen in je stekels, dan ben je zacht!”

„Hoe kun je stekels krullen?” vroeg Stijnie.

„Het mensenvolk krult zijn haar met krulspelden.” Hij begon weer met zijn staart te zwiepen. „We kunnen

twijgjes als krulspelden gebruiken. Er zijn wel mooie twijgjes te vinden op de eikenheuvel. Kom mee, laten we er wat gaan halen.”

Het was een lange klimpartij tegen de eikenheuvel op en Stijnie moest bij elke stap even uitblazen. Toen ze de top hadden bereikt was ze zo moe dat ze even moest gaan liggen uitrusten. Hier op de heuveltop kon ze het dal daar beneden overzien. Ze kon helemaal tot aan haar huis kijken en tot aan de ijsskoude vijver die daar aan de overkant van de weg was gelegen.

Okke moest al het werk alleen doen. Tenslotte zei hij: We hebben nu genoeg twijgen voor krulspelden. Nu moet je eerst je stekels een beetje vochtig maken.

Zodra ze Stijnie's huis bereikt hadden, liep ze de ijsskoude vijver in. Ze sprong er gauw weer uit! Zo'n griezelige vochtigheid moest wel mooie krullen geven. Ze overhandigde Okke een twijgje. „Jij zult de krullen bij me moeten inzetten. Ik kan niet zien wat ik doe en ik kan mijn rug niet bereiken.”

Okke pakte een handjevol stekels

beet. „Au!“ piepte hij. „Ze doen pijn.“

„Dat weet ik wel,“ stemde Stijnie met een ongelukkig gezicht toe.

„Je zult wel niemand vinden die je wil helpen,“ zei Okke. „We zullen een andere manier moeten uitdenken om je haar te krullen.“

„Ik ben veel te moe,“ klaagde Stijnie.

„Ik heb het!“ zei Okke na veel gezwiep met zijn staart. „Het mensenvolk zegt dat hun haar gaat krullen als ze worteltjes eten. Stekels zullen er ook wel van krullen, daar ben ik zeker van.“

„Ik lust geen worteltjes,“ zei Stijnie, „maar ik zal ze toch proberen te eten.“

Stijnie at worteltjes als ontbijt, lunch en als middagmaal, als een hapje er tussendoor, als tweede ontbijt, voor het avondeten en als versnapering. Ze at ze veertien dagen lang.

Iedere morgen voelde ze aan haar stekels. Ze waren nog altijd even stijf en stekelig als voorheen. Eigenlijk schenen ze op die vijftiende ochtend zelfs nog scherper dan voorheen te zijn. „Het eerstvolgende feestje is over drie dagen,“ zei ze tegen Okke, „en ik ga er niet heen!“

„Als we nu eens wortelkrullen maakten?“ vroeg Okke.

„Wortelkrullen? Wat zijn dat?“

„Dat is iets dat de mensen maken. Het mensenvolk maakt krullen van selderij en worteltjes in ijskoud water.“

„Ik ben geen worteltje en geen selderij!“ zei Stijnie. „Wat ik wel ben is een dikke, knobbelige distel.“

Okke rende weg en Stijnie zag hem pas terug op de morgen van het feestje, toen hij kwam aanzetten met

een papieren zak die hij haar overhandigde.

Stijnie pakte het uit. Okke had worteltjes voor haar meegebracht, bij dozijnen.

Ze wist niet of ze erom moest lachen of huilen.

„Jij malle eekhoorn!“ zei ze.

Maar Okke was al vlug aan het werk gegaan om haar antwoord te kunnen geven. Eerst trok hij het lof eraf en wierp het weg. Daarna sneed hij het gele gedeelte van de wortels met zijn scherpe tanden in reepjes. Toen liet hij die reepjes in de ijskoude vijver vallen. Later trok hij er een armvol prachtige goudgele krullen uit!

Stijnie was te verbaasd om te kunnen spreken.

„Blijf even stilstaan,“ zei Okke. Hij drukte een krul door een van haar stekels, en toen nog een. Weldra was ze één en al krullen.

„Nu ga ik naar het feest!“ juichte ze.

Op het feestje stond het dierenvolk in de rij te wachten op een beurt om te dansen met Stijnie, het stekelvarken met de gekrulde stekels. Toen Okke aan de beurt was zei hij: „Nu hoef je geen worteltjes meer te eten. Al wat je moet doen is ze te dragen en dan heb je gekrulde stekels.“

Stijnie lachte en lachte maar. „Vroeger werd ik altijd zo gauw moe. Vanavond heb ik zevenenzeventig maal gedanst en ik voel me nog kiplekker. Het komt allemaal door al dat worteltjeseten. Hoe dan ook, ik lust ze nu wel.“

Dat is maar goed ook, want raad eens wat ze op dat feest te drinken kregen?

Peentjespunch!

Zo niet voor de tijd, dan toch voor alle eeuwigheid

DOOR OUDERLING HAROLD B. LEE
van de Raad der Twaalven

Bij wijze van onderwerp voor het stukje dat ik onder dit opschrift op verzoek van het algemene presidentschap der ZHV ga schrijven, vertel ik u eerst twee uit het leven gegrepen geschiedenissen, zoals men die tegenwoordig menigmaal onder de leden der Kerk kan horen herhalen.

De eerste geschiedenis luidt als volgt: Eens moest ik als pas teruggekeerd zendeling spreken tijdens de rouwdienst voor een trouwe en aan de Kerk verknochte vroegere zendinge, die ik had gekend als de meest onzelfzuchtige, toegewijde en bekwame lerares en vertegenwoordigster van goede beginselen die men zich ooit zou kunnen indenken. Zij was aan een ongeneeslijke, besmettelijke ziekte gestorven. Bij het naderen van haar dood had ze tot in de kleinste bijzonderheden de herdenkingsdienst uitgestippeld die na haar overlijden zou worden gehouden. Allen die in deze gewijde dienst een aandeel te vervullen hadden waren zich evenals ik er dan ook diep van bewust dat ieder van hen was uitgekozen omdat hij of zij weer een ander stadium in haar al te korte leven voorstelde. Op deze wijze had ze gewild dat haar familieleden, haar geliefden en haar intieme vrienden haar zouden gedenken.

Mijn nederige bijdrage bestond uit het oproepen van herinneringen aan de jaren waarin zij als zendinge voor de Kerk was werkzaam geweest. Vlak voordat zij haar woonplaats verliet, waar ze had dienst gedaan als lerares aan de middelbare scholen, nadat ze zelf aan de Brigham Young Universiteit was afgestudeerd, had een patriarch haar een opmerkelijke patriarchale zegen gegeven. Alle daarin met name genoemde beloofde zegeningen waren reeds verwezenlijkt, behalve één, en het feit dat die ene belofte niet in vervulling was gegaan, verontrustte mij, aangezien volgens mijn maatstaven geen mens op aarde meer naar het voorbeeld van Christus geleefd had kunnen hebben dan zij. Waarom was die laatste beloofde zegening haar dan onthouden gebleven? Deze zegen, welke de Heer haar door middel van die patriarch had gegeven, had haar n. l. beloofd dat zij een moeder in Israël zou worden. Ze was nooit getrouwd geweest en daarom had zij in haar sterfelijke leven niet het voorrecht gekend moeder te worden. Hierover sprak ik in die rouwdienst en

stelde daarbij mijn onbeantwoorde vraag naar het waarom.

Het tweede geval was dit: Een radeloze vader en moeder hadden een onderhoud aangevraagd om te zien of zij enig licht en begrip konden ontvangen ter verzachting van hun hartzeer en om hun geloof staande te kunnen houden. Zij hadden zo juist van de militaire instanties dat onheilspellende en in korte bewoordingen gestelde telegram ontvangen, waarin zij in kennis werden gesteld van de tragische dood van hun jonge zoon. Pas van een zending voor de Kerk naar huis teruggekeerd, was hij onder dienst geroepen. Vóór zijn vertrek had ook hij een patriarchale zegen ontvangen, waarin hem was beloofd dat hij een nakomelingschap van zoons en dochters zou krijgen. Waren die woorden van de patriarch wel geïnspireerd geweest? Waarom was deze belofte niet vervuld, terwijl hun zoon toch, naar zij stellig wisten, zo had geleefd dat hij alle zegeningen die waren beloofd aan de getrouwen die voor de Here leven, waardig was geweest?

In het eerstgenoemde geval was het zo dat na mijn opmerkingen de ringpatriarch en vroegere ringpresident de laatste spreker in die herdenkingsdienst was. Hij verkondigde daarbij twee uitermate belangrijke beginselen, die in de Schriften uitvoerig met bewijzen worden gestaafd. Hij zette nl. de leerstelling uiteen dat „het leven“ niet met de geboorte in de sterfelijkheid begint en niet eindigt met de sterfelijke dood. Wanneer dus een patriarch een geïnspireerde zegen uitspreekt, dan omvat een dergelijke zegen het gehele leven en niet alleen maar dat stadium dat wij de sterfelijkheid noemen. „Indien wij alleenlijk in dit leven op Christus zijn hopende, zo zijn wij de ellendigste van alle mensen.“ (I Kor. 15:19) zo schreef de apostel Paulus. Wanneer wij deze geweldige waarheid niet verstaan, zijn wij „ellendig“ en soms wordt ons geloof dan zwaar op de proef gesteld. Als wij daarentegen een geloof bezitten dat verder „kijkt“ dan het graf en wij vertrouwen stellen in de goddelijke Voorzienigheid, waardoor alles op zijn bepaalde tijd in het juiste perspectief zal worden gebracht, dan koesteren wij hoop en worden onze angsten gestild. „Geloof is niet een volmaakte kennis van zaken te hebben;“ zo heeft de profeet Alma verklaard, „bijgevolg, als gij geloof hebt, hoopt gij op dingen, die niet worden gezien, maar die waar zijn.“ (Alma 32:21.)

Deze trouwe zuster, zo zette de patriarch uiteen, zal vermoedelijk, hoewel ze niet het voorrecht heeft gehad om in de sterfelijkheid kinderen te baren, op 's Heren eigen tijd door middel van geheiligde verordeningen in heilige tempels op aarde voltrokken, aan een waardige echtgenoot worden verzegeld, welke verzegeling, indien deze voor beiden aannemelijk is, krachtens goddelijk gezag in de wereld hiernamaals hen in staat zal stellen een heilige verbintenis in een eeuwig huwelijk aan te gaan, met de belofte dat hieruit aan gene zijde van het graf nog een nakomelingschap zal voortkomen.

Het was juist met betrekking tot deze eeuwige toename in nakomelingen dat de Here in een openbaring tot degenen die deze huwelijksverbintenissen aangaan en tot

het einde toe volhardten zouden, verklaarde dat hun deel zou zijn „verhoging en heerlijkheid in alle dingen, zoals op hun hoofd is verzegeld, welke heerlijkheid voor eeuwig een volheid en een voortzetting van de nakomelingschap zal zijn“. (L. & V. 132:19.)

Als om deze openbaring nader toe te lichten, zette de profeet Joseph Smith verder uiteen: „Maar zij, die in dit leven door de macht en het gezag van het priesterschap in de echt verbonden worden, en niet tegen de Heilige Geest zondigen, zullen zich in de celestiale heerlijkheid ook kunnen vermenigvuldigen en daar kinderen krijgen.“ (Leringen van de Profeet Joseph Smith, blz. 318.)

Zoals de apostel Petrus het uitlegde, heeft de Meester een bezoek gebracht aan de wereld der geesten en tot hen gepredikt, „opdat zij wel zouden geoordeeld worden naar den mens in het vlees, maar leven zouden naar God in den geest.“ (I Petr. 4:6.) Eenvoudig uitengeset betekent dit dat voor hen die na dit leven waardig zijn en het plaatsvervangende werk aanvaarden dat bij volmacht in de tempelen des Heren wordt verricht, dergelijke verordeningen evenzeer van kracht zijn, als voor hen die ze tijdens hun leven aan zich hebben laten voltrekken. Als dit niet zo was, dan zou de Kerk van Jezus Christus door de „poorten der hel“ zijn overweldigd, zoals de Here aan Petrus heeft duidelijk gemaakt, aan wie in het midden des tijds de sleutelen van het Koninkrijk werden toevertrouwd. Zonder dit plaatsvervangende werk, dat werd ingesteld ten behoeve van de gelovigen, die „in de Here sterven“, zou de volle opdracht die de Meester heeft vervuld in Zijn zoenoffer niet ten goede zijn gekomen aan mensen als die welke wij in de bovengenoemde gevallen als voorbeeld hebben genomen, zoals er nog vele soortgelijke gevallen aangehaald zouden kunnen worden.

Gij geliefden van die trouwe zedingszuster, ziet uit naar die heerlijke dag voor de vervulling der belofte van het moederschap, en gij ouders van die trouwe zoon, aan wie een nageslacht was beloofd, wanhoopt niet. De Here zal op Zijn eigen tijd en op Zijn eigen wijze alles wel in orde brengen, ja, Gode zij dank, op Zijn eigen wijze!

Enige tijd geleden was ik in de gelegenheid het een en ander te schrijven voor de vele trouwe zusters, wier grootste verwachtingen als vrouw nog niet zijn vervuld of wellicht in dit sterfelijke leven ook niet vervuld zullen worden. In het kader van hetgeen ik hier heb geschreven is het wel op zijn plaats als ik thans met enkele wijzigingen een gedeelte herhaal van wat ik voorheen al heb gezegd, nl.:

„Gij jonge vrouwen, die bij het klimmen der jaren nog steeds geen huwelijksaanzoek hebt aangenomen, indien u zich waardig maakt en bereid om naar het huis des Heren te gaan en in dit heilige beginsel (nl. van het hemels huwelijk voor de eeuwigheid) geloofd, ook al zou het voorrecht van een huwelijk u thans (in de sterfelijke staat) niet ten deel vallen, de Here zal u te rechter tijd belonen en geen zegening zal u worden ontzegd. U bent geenszins verplicht een aanzoek aan te nemen van iemand die u niet waardig is, uit vrees dat u uw zegeningen zult mislopen. Ook gij, jongemannen die al jong uw leven

kunt verliezen door een ongeluk, een dodelijke ziekte of in dat vreselijke conflict van de oorlog, nog voordat u in de gelegenheid bent geweest om in het huwelijk te treden, de Here kent de voornemens uws harten, en op Zijn eigen geschikte tijd zal Hij u belonen met gelegenheden die mogelijk zijn gemaakt door middel van de met dat doel door de Kerk ingestelde tempelverordeningen."

Misschien herinnert u zich het voorval, waarbij de profeet Joseph Smith in een visioen zijn vader en moeder en zijn broeder Alvin in het celestiale koninkrijk van God zag. Zijn broeder Alvin was reeds in 1824 uit dit leven heengegaan, nog voordat de Kerk werd georganiseerd, en Joseph vroeg zich verbaasd af hoe hij in de celestiale heerlijkheid kon zijn. Toen kwam de stem des Heren als volgt tot hem: „Allen, die zonder een kennis van dit Evangelie gestorven zijn, maar die het ontvangen zouden hebben als hun toegestaan zou zijn nog te blijven, zullen erfgenen zijn van het celestiale koninkrijk van God; . . . want Ik, de Here, zal alle mensen naar hun werken en naar de verlangens van hun harten oordelen." (Leringen van de profeet Joseph Smith, blz. 113.)

Zoals het met Alvin was, zo is het met allen voor wie deze boodschap is bedoeld. Doe al wat u kunt om u te voegen naar de wetten van God met betrekking tot uw verhoging in Gods Koninkrijk. Ook u zal de Here oordelen naar uw werken, evenals naar de verlangens van uw hart, en u kunt verzekerd zijn van uw beloning.

Het is voor mij een veelzeggend verschijnsel dat uit de statistieken van de Kerk jaar op jaar blijkt dat er een vrijwel gelijk aantal mannelijke als vrouwelijke leden is. Denkt u dat dit puur toeval is en een alleen wetenschappelijk te verklaren feit? Of komt het doordat een bezorgde en alwetende Voorzienigheid het zo heeft beschikt dat alle jonge mannen en vrouwen die leden van de Kerk zijn hun levensgezellen hier in de sterfelijkheid in de Kerk zouden kunnen vinden, of hiernamaals, en door het eeuwig huwelijk erfgenen mogen worden van de beloften van de volheid Zijner zegeningen?

(vervolg van blz 187)

tekenen, dat wij de wijsheid en de liefde niet erkennen, die blijkt uit de vele gaven die de Verlosser ons wil schenken, waaronder vooral ook Zijn verzoeningswerk.

Ook wij kunnen onszelf en anderen liefhebben zoals Hij ons liefheeft. Persoonlijk zou ik de laatste regel van jouw verhaal willen veranderen, Johnny Lingo. In plaats van „Ik wilde zelf graag een vrouw hebben, die acht koeien waard was," had ik liever willen zeggen: „Ik wilde graag dat Sarita een vrouw zou worden die acht koeien waard was." Dit stelt voor mijn gevoel dan een liefde van goddelijk gehalte voor. Dat zou immers betekenen dat ik haar niet alleen wilde beschouwen als iemand die mijn eigen behoeften als man zou bevredigen, maar dat ik ook aan haar behoeften dacht, aan haar gaven en slimerende mogelijkheden als vrouw en als kind van een goddelijke Vader in de hemel. Als ik haar op die manier liefhad, zou ik haar hoogst waarschijnlijk wel kunnen inspireren. Wanneer mensen elkaar zo liefhebben, stelt dit hen in staat

samen dingen te bereiken die ze in hun eentje niet tot stand zouden kunnen brengen, omdat ze nu wederkerig elkaars leven bevruchten. Dan stimuleren, dan helpen ze elkaar.

Wij allen kunnen het best onze waardering voor de Meester tot uitdrukking brengen door een dergelijke liefde aan de dag te leggen ten opzichte van iedere mensenziel.

(vervolg van blz 192)

goed nog in gezinnen worden ondergebracht en alle nasporingen op genealogisch gebied moeten toch onverminderd worden voortgezet.

De desbetreffende leerstelling is nog steeds dezelfde, zoals deze door de levende profeten van God is geopenbaard. Leiders in het priesterschap dienen de geest van dit werk te pakken te krijgen en hun verantwoordelijkheid te beseffen om het onder de leden van de quorums waarover zij presidenten krachtig te bevorderen. Iedere ringpresident, adviseur voor de genealogie van de hoge raad, elke bisschop en groepsleider der hogepriesters dient met des te meer enthousiasme en vertrouwen dan voorheen de verkondiging van de leer der zaligheid voor de doden te blijven voortzetten.

Het Koninkrijk Gods breidt zich snel uit en er is nog veel werk te doen. Dit werk voor de zaligheid der doden is het werk dat de wereld moet voorbereiden op de komst van de Zaligmaker. Wij zullen alle zielen moeten bijzetten om dit werk der verlossing in gereedheid te brengen vóór de tweede komst van de Zoon des Mensen. De invoering van het GIANT-systeem voor het indienen van namen is enkel een stap voorwaarts ter vereenvoudiging van de gang van zaken, zodat ieder lid van de Kerk het zijne kan bijdragen tot verwezenlijking van het einddoel, nl. mede te werken aan de verlossing en zaligmaking van alle mensen, door Jezus Christus, onze Heer.

De blijde boodschap van het Evangelie houdt in dat de mensheid niet alleen verlost zal worden, maar ook dat mensen individueel tot de hoogste heerlijkheid in het celestiale koninkrijk bevorderd kunnen worden, mits zij persoonlijk bereid zijn om Jezus Christus als hun Zaligmaker te aanvaarden en de prijs der gehoorzaamheid te betalen, die noodzakelijk moet worden voldaan om deze verhoging te verwerven. De levende heiligen hebben een aandeel te vervullen bij de uitvoering van dit grootse plan. ○

---

*De wijze zal zijn hartstocht
beheersen, de dwaas de slaaf
ervan zijn.*

Publius Syrus

De presiderende bisschop spreekt tot de jeugd over een getuigenis

DOOR BISCHOP JOHN H. VANDENBERG

In het begin van de negentiende eeuw vond de gewichtigste gebeurtenis in de nieuwere geschiedenis plaats. Een jongeman wandelde van zijn ouderlijke woning langs een kronkelpaadje naar een boomrijke plek, die tot de nog niet ontgonnen grond van hun boerderij behoorde, met de bedoeling om in gebed te gaan en met God te spreken. Hoewel hij maar een boerenjongen was, ongeleerd en afkomstig uit een gezin dat over zeer bescheiden middelen beschikte, voelde hij dat door God biddend te benaderen het begrip dat hij trachtte te verkrijgen „hem gegeven worden” zou. (Jak. 1:5.)

De daarop volgende ervaring was het begin van een reeks gebeurtenissen, die uitliepen op de herstelling van het Evangelie van Jezus Christus, alsmede van het priesterschap en de sleutelen die Gods dienstknechten in voorgaande bedelingen hadden gedragen.

Deze jongeman, Joseph Smith Jr., werd één van Gods grootste profeten. Hij en zijn zending zijn eens op deze wijze beschreven:

„Joseph Smith, de Profeet en Ziener des Heren, heeft, Jezus alleen uitgezonderd, meer voor de zaligheid des mensen in deze wereld gedaan dan enig ander persoon, die ooit op aarde heeft geleefd. In de korte tijd van twintig jaren heeft hij het Boek van Mormon het licht doen zien, dat hij door de gave en macht Gods heeft vertaald, en hij is het middel geweest om het op twee vastelanden uit te geven; hij heeft de volheid van het eeuwig evangelie, die het bevat, naar de vier hoeken der aarde gezonden; hij heeft de openbaringen en geboden, die dit

boek der Leer en Verbonden vormen, en vele andere wijze geschriften en onderrichtingen voor het welzijn der mensenkinderen geschreven; hij bracht vele duizenden Heiligen der Laatste Dagen bijeen, stichtte een grote stad, en liet een naam en een vermaardheid na, die niet kunnen worden uitgewist. Hij was een groot man, en hij stierf als een groot man in de ogen van God en van zijn volk; en zoals de meesten van de gezalfden des Heren in oude tijden heeft hij zijn zending en zijn werken met zijn bloed bezegeld. . .” (L. & V. 135:3.)

Heden, bijna 150 jaren nadat Joseph dat bosje in wandelde, kunnen wij de vruchten zien van de arbeid van de profeten des Heren in deze laatste dagen.

Duizenden jonge mensen en de Kerk als geheel maken de boodschap van de herstelling van het Evangelie van Jezus Christus in al zijn volheid en zuiverheid aan de wereld bekend.

De mensen die in deze wereld ijverig en in vurig gebed streven naar een kennis van de waarachtigheid van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en van de goddelijke roeping van de profeet Joseph Smith en van hen die hem zijn opgevolgd, kunnen met evenveel zekerheid als Joseph een antwoord van de Vader ontvangen.

Evenals de mensen in de wereld moeten jullie als de jeugd van de Kerk een dergelijke poging aanwenden om een getuigenis van de Heilige Geest te ontvangen aangaande de werkelijkheid van de herstelling van het Evangelie. Voor jullie is het verkrijgen van een getuigenis geen

werktuiglijk proces; je krijgt het pas nadat je ernaar hebt „gehongerd en gedorst“. Dit wil zeggen dat je er een veel dieper en heviger verlangen naar moet koesteren dan een passieve behoefte zonder meer.

Parley P. Pratt, één van de eerste leden van de Raad der Twaalfen heeft zijn grote begeerte om de waarheid van het Boek van Mormon te mogen verstaan als volgt beschreven:

„Ik opende het (Boek van Mormon) met gretigheid en las het titelblad. Daarna las ik het getuigenis der verschillende getuigen met betrekking tot de wijze waarop het was gevonden en vertaald. Vervolgens begon ik de inhoud van het boek achter elkaar uit te lezen. Ik las de ganse dag; eten was mij een last, ik had geen verlangen naar voedsel; slapen was mij ook een last toen de nacht kwam, want ik verkoos lezen boven slapen.

„Terwijl ik las, rustte de Geest des Heren op mij, en ik wist en beseftte dat dit boek waarachtig was, even eenvoudig en duidelijk als iemand beseft en weet dat hij bestaat. Mijn vreugde was thans als het ware volkomen en ik verheugde mij voldoende om er ruimschoots vergoeding in te vinden voor alle smarten, opofferingen en zware arbeid die het leven mij had gebracht.“ (*Autobiography of Parley Parker Pratt*, pag. 37.)

Voor hen die waarlijk een getuigenis van de waarachtigheid van het Evangelie wensen te ontvangen, is het duidelijk langs welke weg dit verkregen kan worden. In de eerste plaats vraagt de Here van ons dat wij het Evangelie vijltig bestuderen. In de woorden die Hij tot Oliver Cowdrey sprak, heeft Hij het belang van ijerige studie heel duidelijk gemaakt. Hij zeide nl.: „Zie, gij hebt het niet begrepen; gij hebt verondersteld, dat ik het u zou geven, als gij u er niet over zoudt bekommeren, dan alleen Mij te bidden.

„Doch zie, ik zeg u, dat gij het in uw gedachten moet uitvoersen; dan moet gij Mij vragen of het juist is...“ (L. & V. 9:7-8.)

Zoals de Here hier aanduidt, is ijerig bestuderen van het Evangelie onontbeerlijk om een getuigenis te verkrijgen. Door het bestuderen van het Evangelie wordt ons geloof opgebouwd; dit verschaft ons het bewijsmateriaal waarop wij ons getuigenis baseren kunnen. De apostel Paulus heeft gezegd dat geloof op „bewijs“ is gegrond (Heb. 11:1) en studie zal ons dat bewijs leveren.

Naast persoonlijke studie is een tweede hoogst belangrijke stap ter verkrijging van een eigen getuigenis dat je zelf het Evangelie naleeft en de geboden onderhoudt. Aangaande deze stap tot het verkrijgen van een getuigenis heeft de Heiland gezegd: „Mijn leer is Mijne niet, maar Desgeenen, Die Mij gezonden heeft.“

„Zo iemand wil Deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen, of zij uit God is, dan of ik van Mijzelven spreek.“ (Joh. 7:16-17.)

De Nephitische profeet Alma heeft iets dergelijks gezegd toen hij de mensen aanspoorde om zijn woorden te toetsen. Hij zeide nl.: „... ziet, als gij uw talenten wilt opwekken en wakker schudden, al is het slechts om mijn woorden te toetsen, en een sprankje geloof wilt oefenen, al kunt gij niet meer dan verlangen te geloven, laat dan

dit verlangen in u werken, totdat gij in die mate gelooft, dat gij voor een gedeelte mijner woorden een plaats kunt inruimen.“ (Alma 32:27.)

Gehoorzaamheid aan Gods geboden is een eerste vereiste als iemand zich wil voorbereiden op het ontvangen van een getuigenis. Het belang van die persoonlijke voorbereiding kan met een voorbeeld worden toegelicht als wij eens kijken naar Laman en Lemuël, die, hoewel zij een engel Gods hadden gezien en gehoord, persoonlijk toch onvoorbereid waren en daardoor miste deze geweldige belevenis haar uitwerking in hun leven.

Ten derde moet je om een getuigenis te verkrijgen in nederig gebed tot de Vader naderen, precies zoals Joseph de Profeet heeft gedaan. De volgende uitspraak des Heren is door Joseph Smith waarachtig bevonden, wat door duizenden anderen kan worden bevestigd:

„Indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere, Die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden.“ (Jak. 1:5.)

Nadat je dus het Evangelie ijerig hebt bestudeert, je leven in overeenstemming hebt gebracht met de daarin geleerde beginselen en God in gebed hebt gevraagd om de waarheid van de herstelling van het Evangelie aan je bekend te maken, dan moet je het antwoord kunnen herkennen wanneer dit van Godswege tot je komt. Velen zijn van mening dat een getuigenis tot stand komt als een aangrijpende, emotionele gebeurtenis, maar meestal ontstaat een getuigenis als een gevoel dat het Evangelie waar is, en hoewel het een onverklaarbare gewaarwording kan zijn, is het toch iets werkelijks. De Here heeft het gevoel dat wij dan krijgen als volgt beschreven: „... daaraan zult gij gevoelen, dat het juist is.“ (L. & V. 9:8.)

Bij een zekere gelegenheid heeft de Here tot Oliver Cowdrey gesproken over de kracht en de werkelijkheid van deze ervaring. Hij zeide nl.:

„Voorwaar, voorwaar, zeg ik u, indien gij nog meer getuigenis verlangt, denk dan terug aan de nacht, toen gij in uw hart tot Mij riept om de waarheid van deze dingen te mogen weten.“

„Schonk ik u geen vrede in uw gemoed aangaande de aangelegenheid? Welk groter getuigenis kunt gij ontvangen dan dat van God?“ (L. & V. 6:22-23.)

Het verkrijgen van een getuigenis van het Evangelie dient voor iedere jonge man en vrouw in de Kerk een van de voornaamste doelstellingen te zijn. Men kan niets groters bezitten of iets dat zinvoller is. Aangaande het verlangen naar een getuigenis dat hijzelf in zijn jeugd koesterde, heeft president David O. McKay eens gezegd: „In mijn jeugd beseftte ik dat het kostbaarste dat iemand in dit leven kan verkrijgen een getuigenis van de goddelijkheid van dit werk was. Ik hongerde ernaar; ik had het gevoel dat als ik dit kon verkrijgen, al het andere dan eigenlijk onbeduidend zou schijnen.“ (*The Improvement Era* van sept. 1962, pag. 628.)

Ik hoop dat elke jonge man en vrouw in de Kerk, evenals de jeudige Joseph Smith en de jonge David O. McKay bovenal het verlangen zal koesteren een ge-
(wordt vervolgd op blz. 207)

Voor **JEUGD** van de
de Kerk

Zonder zorgen in de wereld ¹⁾

Toen ik pas op zending was, hoorde ik van een zending die probeerde zijn diensttermijn in het zendingsveld verlengd te krijgen. Ik moet bekennen dat ik dat toen echt niet van hem kon begrijpen.

Inmiddels is mijn waardering voor mijn zending zeer veranderd. Eerst scheen het mij zo'n veeleisende taak toe — praten, praten en proberen de mensen aan het luisteren te krijgen, proberen hen te bewegen het Boek van Mormon eens te lezen — ik dacht dat dit alles was waar het in een zending om draaide. Al wat ik kon zien was het kleinste onderdeel van het werk waarmee ik mij moeizaam bezig hield — ik had het fantastische totaalbeeld van wat een zending eigenlijk is nog niet in me opgenomen.

Dat heb ik nu wel. Deze zending heeft mij innerlijk meer gevormd dan enig ander deel van mijn leven. Een zending is de prachtigste opleiding die er bestaat om in het leven te kunnen slagen; alleen als hij op zending is, besteedt een jongeman al zijn tijd enkel en alleen aan

pogingen om de mensen zover te krijgen dat ze naar hem luisteren, begrip hebben voor zijn redeneringen, en aan het behalen van succes. Juist hier op zending ben ik de zin van het leven beter gaan leren begrijpen — waarom ik er ben en waarheen ik wil gaan.

Achteraf verbaast het mij hoe weinig ik voorheen maar van het Evangelie afwist. Zeker, ik had een massa feitenkennis ergens in mijn achterhoofd zitten, maar het fijne ervan snapte ik toen nog niet. Ik had de mensen wel horen zeggen dat het Evangelie een blijde boodschap en een goede tijd was, maar toch begreep ik eigenlijk niet waarom. Hier ben ik pas begonnen blijdschap te gevoelen over het feit dat het Evangelie werd ingesteld om het aan de mensen te kunnen geven.

Hier heb ik ook ontdekt wat het woord succes eigenlijk ¹⁾ Mitt, de 21-jarige zoon van George Romney, minister van volkshuisvesting en ruimtelijke ordening in het kabinet van president Nixon, en van zuster Romney, schreef deze brief aan zijn ouders terwijl hij in Frankrijk op zending was. De redacteurs van dit blad hebben hun om toestemming gevraagd hiervan gebruik te maken.

lijk wil zeggen en wat het betekent waardig te zijn om de celestiale wereld te betreden en zekerheid te hebben over onze eigen roeping en uitverkiezing.

Hier zijn materiële en wereldse zaken op het tweede plan komen te staan en omdat ik meer waarde hecht aan wat werkelijk van belang is, ben ik nu gelukkiger dan ooit tevoren. Christus heeft ons beloofd dat als wij eerst Zijn Koninkrijk zoeken, alle andere dingen ons toegeworpen zullen worden. Ik weet nu dat dit inderdaad waar is.

Ik ben pas 21 jaar en toch ben ik nu al een van de leiders in de belangrijkste organisatie van Frankrijk, nl. *L'Eglise de Jésus-Christ*, of de Kerk van Jezus Christus. Waar en wanneer zal ik elders nog eens de gelegenheid krijgen om zo'n gezag en verantwoordelijkheid te dragen als ik nu doe? Wanneer zal ik ooit weer in staat zijn al mijn kracht en mijn tijd hieraan te wijden?

Dit is bij het vervullen van een zending misschien wel een van de meest fantastische dingen. Het is de enige tijd waarin je alles moet toewijden aan één doel, nl. de dienst des Heren. Thuis heb je je school, je geldkwesties,

je huwelijk en je kinderen, je bekommert je over wat anderen denken, enz. Hier heb je maar één ding.

Thuis was het zo dat als ik ergens een hekel aan had, ik het dan wist te ontlopen; dat kan ik hier niet doen. Ik moet het wel onder ogen zien, leren me in allerlei omstandigheden te schikken en op te schieten met mensen die moeilijk in de omgang zijn. Wat is het dan reusachtig fijn als je bemerkt dat je iets hebt overwonnen, waarvoor je anders weggelopen zou zijn!

Als ik thuis iemand probeerde te overtuigen dat ik gelijk had, dan ging ik, als ze 't niet met me eens waren, op zoek naar iemand anders die dat wel was en dan bleef ik bij hem. Hier kan ik het niet zo gemakkelijk opgeven. Hier heb je zo weinig contact met anderen dat je er tot het bittere einde voor vecht voordat je je gewonnen geeft. Als je dan eindelijk bespeurt dat je de overwinning hebt behaald over iets buitengewoon moeilijks, dan vraag je je af waarom je eigenlijk niet uit elkaar springt van alle blijdschap die in je is.

Iedere dag breng je door met streven naar succes,

met het doen van dingen die je zwaar vallen en daar word je geestelijk groter van.

Je getuigenis uitspreken; lessen geven; neerknielen in gebed om de bekering van een onderzoeker; de Here om leiding smeken in een moeilijke kwestie met een van de leden; voelen hoe de Heilige Geest jou gebruikt om anderen te onderwijzen en te vermanen; samen met een apostel je handen leggen op het hoofd van een zieke en de woorden voor hem vertalen waarmee hij de betrokkene zegent; huilen bij het luisteren naar een radiozending van de algemene conferentie; kameraden vinden onder de mensen die je thuis nooit daarvoor zou hebben uitgekozen — vriendschappen die al zo groot geworden zijn dat het verlaten van die mensen gelijk staat met het afscheid nemen van familieleden; om 6 uur 's morgens opstaan, koud, moe, allergisch, zonder een cent op zak, maar zonder zorgen in de wereld, levend voor anderen, alleen afhankelijk van God; je verheugen bij het vernemen van door anderen behaalde successen — waar had ik al deze dingen ooit leren kennen, als ik eens niet op zending was gegaan?

Toch geloof ik dat dit nog maar een begin is. Een zending is een tijd om de juiste koers te kiezen. Als ik nu maar in diezelfde richting voortga, zal mijn vreugde nog worden verdubbeld, verdrievoudigd tot in alle eeuwigheid. Een eeuwig huwelijksverbond, dienst doen in de Kerk, kinderen krijgen, de wereld en mijn vaderland dienen! De Here moet ons wel hebben liefgehad, dat Hij ons al deze blijdschap heeft willen schenken. ○

Ambten in het priesterschap

DOOR RICHARD O. COWAN

In Zijn grote openbaring over het priesterschap heeft de Heer erop gewezen, dat alle ambten toevoegingen zijn aan het Melchizedekse Priesterschap. (Zie L. & V. 107:2-5.) Dit betekent dat deze ambten niet zozeer het priesterlijk gezag van de ambtsdrager verhogen, als wel hun gezag aan het priesterschap ontlenen, zodat de mate van dit gezag afhankelijk is van het priesterschap dat men draagt. Elk ambt heeft zijn eigen exclusieve functies, welke in de openbaringen des Heren in grote trekken zijn aangegeven.

Het is dienstig onderscheid te maken tussen *ambten in het priesterschap* (welke hierna besproken zullen worden) en *kerkelijke functies*. Wanneer het priesterschap op zichzelf eenmaal aan iemand is *verleend*, kan hij dit alleen verliezen door excommunicatie.¹⁾ Ambten in het priesterschap worden op iemand bevestigd door middel van *ordering*. *Kerkelijke functies* daarentegen ontvangt men door middel van *aanstelling* en deze zijn niet blijvend; men bekleedt zo'n functie slechts totdat men daarvan wordt ontheven.²⁾

Het ambt van bisschop is zowel een ambt in het priesterschap als een kerkelijke functie. Een hogepriester die deze roeping ontvangt wordt tot het ambt van *bisschop* geordend, en *aangesteld* in de kerkelijke functie als bisschop of presiderende hogepriester van zijn eigen bepaalde wijk. Nadat hij uit deze functie is ontheven, zou hij niet opnieuw geordend behoeven te worden als hij naar een andere wijk zou verhuizen en daar weer als bisschop mocht worden geroepen, maar in dat geval wordt hij alleen als bisschop van die nieuwe wijk aangesteld.

Het Eerste Presidentschap

Raadgevers in het Eerste Presidentschap worden *aangesteld* als raadgevers van de op dat moment in functie zijnde president der Kerk. Bij het overlijden van de president worden de raadgevers dan ook automatisch van hun functie ontheven en het quorum van het Eerste Presidentschap wordt dus geheel ontbonden.

Bij verschillende gelegenheden in de geschiedenis der Kerk is het fundamentele aantal van drie in het Eerste Presidentschap aangevuld met toegevoegde raadgevers. In 1837 had Joseph Smith enkele extra raadgevers;³⁾ in 1873 benoemde Brigham Young vijf assistent-raadgevers;⁴⁾ op het ogenblik heeft president McKay vijf raadgevers in totaal.

¹⁾ Joseph F. Smith, *The Improvement Era*, deel 11, pag. 456—466.

²⁾ Harold B. Lee, *Church News* van 26 aug. 1961, pag. 8—10.

³⁾ Zie *Documentary History of the Church*, deel 2, pag. 509; *Journal History*, van 3 september 1837.

⁴⁾ Zie *Journal History*, van 8 april 1873.

Ambten in het Aäronisch Priesterschap

De bijzondere plichten en taken die tot de diverse ambten in het Aäronische Priesterschap behoren zijn aangeduid in de Leer en Verbonden 20:46-59. Merk hierbij op hoe de verantwoordelijkheden van deze ambtsdragers cumulatief zijn, d. w. z. naarmate de priesterschapsdrager opklimt tot hogere ambten verliest hij zijn vroegere verplichtingen niet. Merk eveneens op hoe het versterken van anderen in het Evangelie een essentieel onderdeel vormt van elk der genoemde ambten.

De plichten van de bisschop, die de presiderende ambtenaar in het Aäronische Priesterschap is, zijn uitgestippeld in andere afdelingen van de Leer en Verbonden. (Zie 58:17 en 18; 68:14-24; 107:68-75.)

Ambten in het Melchizedekse Priesterschap

Jezus Christus is het Hoofd van deze Kerk. Onder Zijn leiding staat er een profeet aan het hoofd, of de „president van de hogepriesterschap” (Zie L. & V. 107:64-65.) Onder deze „president van de hogepriesterschap” staat de Raad der Twaalf Apostelen of bijzondere getuigen van Christus. (Zie L. & V. 107:23.)

Onder toezicht van deze leiders worden er ringen gevormd, die tot steun zijn van het Presidentschap en de Twaalven. De man die aan het hoofd van een ringorganisatie staat wordt een „gevestigde president” genoemd. (Zie L. & V. 124:134-135.) Evenals de top van de kerkelijke organisatie heeft iedere ring ook een raad van twaalf ter assistentie van zijn president. Deze raad wordt de „gevestigde hoge raad” genoemd. (Zie L. & V. 107:36.) Onder deze leiders staan ouderlingen, die „gevestigde dienaren” worden genoemd. (Zie L. & V. 124:137.) De ringorganisatie lijkt dus op die van het Eerste Presidentschap der Kerk en de Raad der Twaalven.

De voornaamste taak van een ouderling als „gevestigd dienaar” bestaat uit het bedienen in geestelijke zaken op plaatselijk niveau (zie L. & V. 124:137; 107:11-12.) Hij mag echter ook worden geroepen om als zendingeling te reizen. (Zie L. & V. 84:111.)

Evenals de Twaalven, zijn de zeventigers geroepen om „bijzondere getuigen” van Christus te zijn, „voor de niet-Joden en voor de ganse wereld.” (L. & V. 107:25.) In tegenstelling tot de ouderlingen of hogepriesters zijn zij verplicht om zich gereed te houden zo nodig hun huis te verlaten om op te treden als „reizende predikers” (L. & V. 107:97) of „reizende ouderlingen” (Afd. 124:138-139.) in het belang van het zendingswerk. Een hogepriester is een „gevestigde president” (L. & V. 124:133-135)

met de roeping om in de plaatselijke organisaties der Kerk te presideren. Merk op hoe de uitdrukking „gevestigd” van toepassing is op hen wier plichten in eerste instantie op het plaatselijke vlak liggen, terwijl het woord „reizend” wordt gebruikt om de anderen aan te duiden. De Twaalven vormen dan ook een „reizende hoge raad” (L. & V. 107:34.) in tegenstelling tot de plaatselijk „gevestigde hoge raden” in de ringen van Zion (L. & V. 107:36.) Al deze ambtenaren kunnen worden aangeduid als „pastors” of herders — in vele talen zijn de woorden voor „pastor” en „herder” aan elkaar gelijk.

De patriarch

De patriarch (aartsvader) wordt in de openbaring een „evangeliedienaar” of evangelist genoemd. (L. & V. 107:39 en de daarbij behorende voetnoot x.) Deze titels zijn afkomstig van het woord „evangelie”, hetgeen blijde boodschap betekent. Een patriarch is dus iemand die door middel van geïnspireerde zegens beginselen van het Evangelie toepast op het leven van afzonderlijke personen.

Quorums

Quorums worden georganiseerd om de leden daarvan behulpzaam te zijn bij het naleven van het Evangelie en om zich beter te kunnen voorbereiden op het vervullen van de plichten die aan hun ambt in het priesterschap verbonden zijn. (Zie b. v. L. & V. 107:89.) Nauwkeurig vermeldt de Leer en Verbonden de grootte van de verschillende quorums; let eens op hoe ze van ambt tot ambt telkens in ledental worden verdubbeld. (Zie bijgaande tabel.)

„Laat een ieder met zijn plicht bekend worden”

De hierbij gevoegde tabel toont aan dat niet alle nu bestaande ambten in het priesterschap ten tijde van de oprichting der Kerk in 1830 waren hersteld. Zo lang er een levende profeet is die de Kerk door openbaring leidt zal het proces van de herstelling doorgaan. In de laatste tijd vormden de priesterschapsrelaties en de benoeming van de regionale vertegenwoordigers van de Twaalven belangrijke ontwikkelingen.

De Heer heeft grote zegeningen beloofd aan degenen die door toegewijd dienstbetoon de betekenis van hun roeping „verheerlijken” of eer aandoen. (Zie L. & V. 84:33-41.) Aan het slot van deze prachtige openbaring met betrekking tot het priesterschap, vermaande de Heer:

... Laat daarom nu een ieder met zijn plicht bekend worden, en het ambt, waartoe hij is aangesteld, met alle ijver leren uitoefenen.” (L. & V. 107:99.) ○

De leiders van de Hollandse Ring

V. l. n. r.: Hendricus P. Schenkels, secretaris; Carel G. Schulders, 1ste raadgever; Johan Paul Jongkees, president; Cornelis de Bruijn, 2de raadgever; Matthijs Boer, assistent-secretaris.

V. l. n. r.: (achter, als leden van de hoge raad:) Louis F. C. Frölich, Theo van Lottum, Michiel W. Blom, Arie Noot, Henri C. Emeis, Willem H. Triemstra, Bernard W. Lefrandt, (voor, secretaris:) Hendricus P. Schenkels, (het ringpresidentschap:) Carel C. Schulders (1ste raadgever), Johan Paul Jongkees (president), Cornelis de Bruijn (2de raadgever).

Het nieuwe jeugdwerkpresidentschap van de Nederlandse Zending,

v.l.n.r.: Bertha Segovia (1ste raadgeefster), Grietje van Schouwenburg (presidente) en Bonita K. Beecher (2de raadgeefster).

Het nieuwe jeugdwerkpresidentschap bestaat uit vrouwen die reeds een gedegen ervaring in het werken in de Kerk achter de rug hebben en die beseffen dat de jeugd van vandaag de leiders van morgen zijn. Hun doel is het jeugdwerk in de Zending op te bouwen, als een stevig fundament. De kinderen die op het ogenblik het jeugdwerk bezoeken zijn fijne, leergierige en ontvangelijke kinderen, en met leidsters als dezen weten wij dat ze in goede handen zijn.

Wij hopen dat de jeugdwerkleidsters in de gemeente niet zullen aarzelen hun hulp en raad in te roepen. Succes is verzekerd als er een goede samenwerking tussen dit presidentschap en de plaatselijke leidsters ontstaat, en tussen de plaatselijke leidsters en de ouders en kinderen.

Het Amersfoortse jeugdwerk heeft een „Vaders-en-dochters-feestje” gehouden. Dit betekende dat de vaders door hun dochters werden uitgenodigd om een gezellige avond op het jeugdwerk door te brengen. Er was een fijne geest en een

grote opkomst. Br. Marshall, de gemeentepresident, heeft kenlijk nog meer plezier dan zijn jeugdwerkpupillen.

De „chile” (bonen met vlees en chile-kruiden) liet zich bijzonder goed smaken op „Vaders-en-dochters-feestje” te Amersfoort.

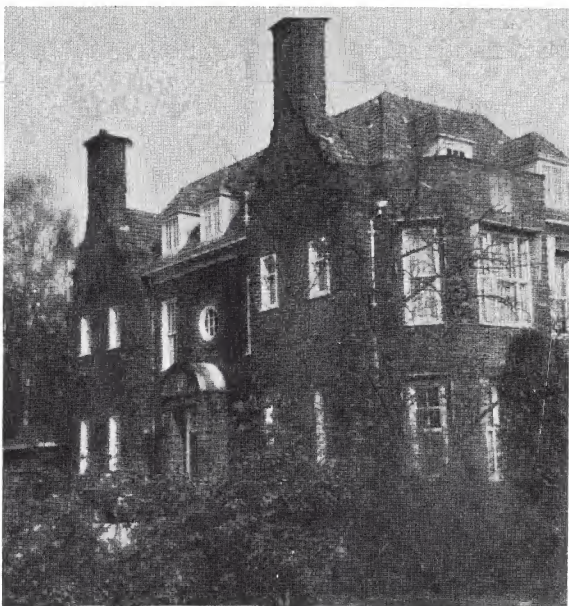

EEN BIJZONDERE OOV-ONDERSCHIEDING

Zondag 16 februari 1969 was een heuglijke dag in de historie van de Kerk in Nederland: de eerste „Liahona-onderscheiding“ werd uitgereikt aan Harry van Lottum, een voorloper in de Wijk Den Haag van de Hollandse Ring.

Een bijna 15-jarige voorloper ontvangt dit insigne, als hij aan de eisen van de rangen van leerling, verkenner en meester heeft voldaan, waaronder het leiden van een goed leven en het afleggen van bekwaamheidsproeven op sociaal, sportief, creatief, intellectueel en geestelijk gebied, hetgeen Harry binnen één in plaats van drie jaar heeft gepresteerd. Onze hartelijke gelukwensen!

Na enkele woorden van de voorlopersleider van de Wijk en die van de Ring reikte de bisschop het insigne uit (zie foto). Br. van Lottum, één der eerste pioniers van het voorlopersprogramma in Nederland, zei in zijn slottoespraak: „Dit is een bijzondere dag in mijn leven, omdat mijn zoon de eerste Liahona heeft gehaald. Maar het zal voor mij van weinig waarde zijn, als niet velen hem na zullen volgen.“

Het zendingskantoor van de Nederlandse Zending

Huize „De Ginckel“ werd in 1923 gebouwd als geschenk van een zeer rijke vrouw aan haar echtgenoot. Door de jaren heen zijn hier vele beroemdheden ontvangen. In de oorlog waren de Duitsers er gelegerd. Het gerucht gaat dat er een bomvrije kelder is, maar sinds 1966 is er zonder succes naar gezocht, laatstelijk nog door het bouwcomité.

Een davidster op de linker haard herinnert nog aan de vroegere bewoners.

Districtsconferentie in Groningen

Op 23 februari 1969 werd de eerste vergadering in de nieuwe kerk van Groningen gehouden. In de bijeenkomst 's morgens waren er 172 leden en onderzoekers aanwezig. Na de bijeenkomst 's middags werd het gebouw gesloten ter voorbereiding van het „Open House“ in april.

GEBEURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING EN DE HOLLANDSE RING

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Almelo

Miedema-Wild, Jansje, 21 maart

Eindhoven

Arts, Michaël Anton Theo Maria, 15 februari

Arts, Jacobus Antonius, 15 februari

Emmen

Doldersum, Gradus, 1 maart

Doldersum, Henderiekes, 1 maart

Doldersum, Willem, 1 maart

Doldersum, Henderken, 1 maart

Heerlen

van Wersch, Maria Aletta Bernardine, 14 maart

Nijmegen

de Groot-Roos, Fijke, 21 februari

de Groot, José Antoinette, 21 februari

Utrecht

van der Grift, Catharina Clasina Carla, 24 maart

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

Delft

Siau, Betty Beatrice Philippine, 21 februari

van Velzen, Elisabeth, 21 maart

Rotterdam-Zuid

van de Graaf, Janna, 25 maart

Pothof, Gesina, 28 februari

VERHOOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

Antwerpen

Lenders, Jean-Pierre Maria Albert Henri Alphonse, leraar,
16 maart

Wins, Leo, priester, 16 maart

Apeldoorn

Hulleman, Anne, priester, 26 januari

Harlingen

Alkema, Jan, ouderling, 23 februari

Alkema, Auke Dirk, priester, 2 maart

VERTROKKEN

Udink, Robert, Ogden (Utah)

ROADSHOWS

(APELDOORN)

Op 22 maart 1969 werden de roadshows in Apeldoorn gehouden. Hier ziet u „De Droom” van de gemeente Apeldoorn.

De deelnemende leden van de Gemeente Apeldoorn hadden veel plezier in hun opvoering.

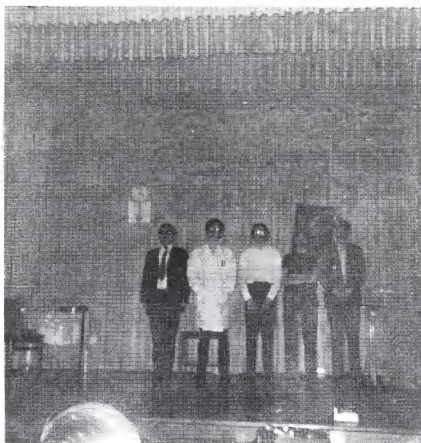
Gemeente Heerlen

Gemeente Mechelen

ROADSHOWS (BRUSSEL)

Op 8 maart 1969 werden de roadshows in Brussel gepresenteerd, waarbij zeer velen aanwezig waren. Zij hadden alle als thema „De Droom“.

Gemeente Antwerpen

Gemeente Brussel

De Kroon des Levens

Er was eens een Koning en Rechtvaardigheid was een van Zijn vele namen. Zijn Koninkrijk was zo mooi dat het alle Koninkrijken in glans en luister overtrof. De Koning bezat vele geesteskinderen, prinses en prinsessen, zo talrijk als de zandkorrels langs de zee kust.

Zijn oudste zoon, de kroonprins, was het meest geliefde kind van de Koning. Op een dag sprak de kroonprins: „Vader, laat ons voor Uw gehoorzame zonen en dochteren een stoffelijk kleed maken en hen naar de aarde zenden, opdat zij zullen leren kennen het onderscheid tussen goed en kwaad, en met de materie leren leven, en U zij de eer en de macht en glorie.”

Een derde van de geesteskinderen was opstandig onder aanvoering van een prins-rebel, die Morgenster genoemd werd en die Vaders macht voor zichzelf opeiste. En zij werden uitgeworpen en ontvingen hun stoffelijk kleed niet.

De anderen ontvingen het wel en er was een parel ingenaaid die genoemd werd de Parel der vrije wil. En de zonen ontvingen bovendien een banier, de banier van het Heilig Priesterschap. Er waren twee koningskinderen, een prins en een prinses. En de prins ontmoette de prinses en hij zag dat zij zeer schoon was en hij wilde met haar trouwen. En de prinses . . . zij las in de ogen van de prins . . . liefde, en haar hart sprong op van vreugde, want zij beminde óók hem. Zij trouwden en de prinses volgde de prins naar een ver land, waar bergen zijn, sommige zo hoog, dat ze 's zomers en 's winters met een hoed van sneeuw bedekt zijn. En zij reden op een paard, die Giovinezza genoemd werd, wat betekent „jeugd”.

Zij wisten dat zij om in Vaders Koninkrijk terug te keren, een smal pad moesten volgen en zij leidden de schimmel daarheen. De zon scheen en de goede geur van de aarde kwam tot hen en zij waaddend door de rivier van het geluk. Totdat zij hun voeten tegen de oeverrand stootten. En zij bemerkten dat de rivier van het geluk grenzen had. Er kwam een nevel opzetten, die hen geheel omhulde en die de nevel van het verdriet genoemd wordt. Langzaam trokken zij verder, door het dal van moedeloosheid en zij dronken van de beek der ontevredenheid. Het water daarvan smaakte bitter en het leste hun dorst niet. Zij beklommen de berg

der opstandigheid en reden door de vallei der wanhoop.

Hier heerste diepe duisternis en de schimmel kon niet verder omdat een voorwerp haar de weg versperde. De man steef af en struikelde over een steen en liet zijn banier op de grond vallen. Ze konden geen hand voor ogen zien en het werd zo bitter koud in hen. Toen vielen de man en de vrouw op de knieën en smeekten Vader om hulp. Na lange tijd Vader aangeroept te hebben, stond de man op en stootte met de hand ergens tegenaan. Het was de banier, de banier van het Heilig Priesterschap.

De duisternis verdween langzaam en nu zagen beiden wat hen de weg versperde. Het was een omgevallen boom, die de Boom van het egoïsme genoemd wordt. Ze duwden beiden met al hun kracht de boom van het pad en toen zij verder gingen kwamen zij op een prachtige groene weide, die bezaaid was met duizenden bloemen, en in het midden daarvan was de Bron des levens.

De prins plukte van de bloem en vloecht er een krans van voor zijn prinses. En de prinses plukte een boeket en stak dit tussen de gordel van haar prins. En zij dronken uit de Bron des Levens en zij hadden geen dorst meer.

Na een poos trokken zij verder, nu te voet, want het paard Giovinezza was achtergebleven op de weide. Soms was de weg slecht en zij bezeerden hun voeten aan de stenen, maar . . . ze hielden elkanders hand stevig vast en de prins droeg zijn banier fier omhoog. En als hij moe werd van het dragen, dan ondersteunde hem de prinses. En zij liepen de lange weg en trokken over de brug der nederigheid. Hun haren waren wit als sneeuw geworden en soms struikelden ze wel eens van moeheid. Eindelijk kwamen ze bij een poort en toen zij de poort binnengingen scheen er een stralend licht om hen en in hen en zij werden vervuld met licht, zij wisten dat zij in Vaders Koninkrijk waren teruggekeerd en ze haastten zich naar hun Vader en hun Oudste Broeder toe.

Zij leefden eindelijk en eeuwig en hun geluk kende geen grenzen meer. Zalig is de man, die verzoeking verdraagt; want als hij beproefd zal geweest zijn, zal hij de kroon des levens ontvangen, welke de Heere beloofd heeft dengenen, die Hem liefhebben. (Jak. 1:12)

Zr. L. Kooyman

HET WACHTEN

*Rijen wachten, peinzen, staren;
Rijen lopen, wachten, staan;
Mensen, mensen, nog eens mensen,
willen naar de hemel gaan.*

*Rijen mensen, lopen, wachten,
In de straten, voor T.V.
Om de hemel in te mogen,
Stellen zij zich hier teverre.*

*Rijen mensen willen wachten
Nog veel langer, voor T.V.
Bij het voetbal, op het beat-feest,
Valt het wachten hen wel mee.*

*Wachtend denkt de mens t' ontvangen,
Waar hij nooit aan heeft gedacht;
Maar de mens zal nimmer krijgen,
Want hij hier niet heeft verwacht.*

*Daarom blijven altijd wachten,
Die hier reeds te wachten staan;
Want wie hier steeds heeft staan*

*wachten,
Zal zo eeuwig verder gaan.*

Willem Hein Triemstra

(vervolg van blz. 197)

tuigenis te bezitten van de waarheid van het Evangelie van Jezus Christus en dat iedere jongere die dat verlangen heeft, dan ook de door de Here aangegeven stappen zal ondernemen om zelf zo'n getuigenis te verkrijgen.

Alleen een persoonlijk getuigenis van het Evangelie leert je de dingen in hun ware verhouding te zien en een vast doel voor ogen te houden bij de beslissingen waarvoor het leven je van dag tot dag stelt. Door een getuigenis zul je meer begrip krijgen voor de betekenis en de bedoeling van de aan je priesterschap verbonden verplichtingen, je kerkelijke activiteit, je omgang in de huiselijke kring, je verlovingstijd, kortom, voor ieder aspect van je leven.

Wanneer een kind vragen begint te stellen

DOOR RICHARD L. EVANS lid van de Raad der Twaalfen

Wij ontdekken spoedig hoe weinig wij weten wanneer een kind vragen begint te stellen. Vaak dringen kinderen daarmee tot het diepst van onze ziel door en in hun eerlijke, onderzoekende onschuld leggen zij onze eigen huichelachtigheid bloot. Zij willen weten. En wij antwoorden. Hoe groeit het zaad? Waarom is het koud? Hoe komt het dat het donker wordt? Hoe komt het dat mijn hart klopt? Hoe komt het dat ik mij kan bewegen? Waarom? Wat? Hoe weet u dat? Onze eerste antwoorden bevredigen dikwijls niet en op elk antwoord kan weer een „waarom“ volgen. Het leven is voor ons allen een terrein voor onderzoek, als wij willen erkennen dat wij veel minder weten dan wij soms denken. Wat doet twee cellen samenvoegen en verde-len waardoor een levend mens ontstaat? Hoe gaat het herinneren in zijn werk? Wie maakte het lichaam zo wijs dat het zichzelf kan genezen? Wie gaf de dieren hun instinct? Hoe komt het dat water uitzet wanneer het bevriest? Als dat niet zo was, zou de wereld er heel anders uitzien. Hoe ontstond elk ding? Wij ontdekken, wij nemen waar. Wij leren de natuurkrachten gebruiken. Wij zien hoe de natuurwetten werken. Wij verklaren met woorden maar zonder veel te weten omtrent de essentiële antwoorden, het verstand, het doel, de oorspronkelijke beweegkracht, de oorsprong van alles. Het vernisje van wereldwijsheid en geleerdheid is tenslotte maar een dun laagje en wat wij gebruiken zijn alleen de feiten en krachten die God ons heeft gegeven. „Ik vermoed,“ zo zei een verstandig iemand, „ik vermoed dat de mensen niets hebben ontdekt dat de Schepper niet reeds wist“ — en door dit alles is er overvloedig bewijs dat de Maker en Bestuurder van alles wat is, volkomen in leven is en de schepping in haar koers houdt waardoor wij de zekerheid hebben dat de lente zal komen, dat de jaargetijden elkan-der zullen opvolgen, dat wij mogen oogsten en dat het leven volgens plan en doel voortgaat, onze grote of kleine moeilijkheden ten spijt. Er is geen plaats voor aanmatiging of eigenwijsheid van wie ook, hoeveel hij ook mag hebben geleerd. Ons past nederigheid met geloof en eerbied. Een mens ontdekt gauw genoeg hoe weinig hij weet wanneer een kind vragen begint te stellen.